

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

MART - NİSAN 2002

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet ORHAN

Yazı Kurulu

Mehmet ORHAN

Mevlüt ÖKSÜZOĞLU

Ahmet DEVİREN

S. Selami TAŞBAŞI

Ruhi TAŞKIN

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yazışma Adresi:

Büyük Sanayi 1. Cadde No: 95/10

Tel: 342 47 50 Ulus / ANKARA

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,

PTT 101843 nolu Çek Hesabı

T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi

Hesap No: 441169

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Ahlâk Yasası'na uyar.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl: 12 Sayı: 124-125

MART-NİSAN 2002

Dizgi Mizanpaj: **Marina Ajans - 384 26 80**

Baskı : **HAS-SOY Matbaacılık**

Tel : 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri:

İsmail N. BEYDEMİR : Malatya-Ağın

Cüneyt ÖZKUL : İzmir

Ahmet SAMUR : İstanbul

Arka Kapak : Ağın Feribotu

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	Uygar Yönetim ve Çağdaş Lider Özlemi ANKARA -AĞIN DERNEĞİ
4	Bir Büyük Aydınlıkta Buluşmak Oktaç AKBAL
5	Atatürk'ün Varlığı (Şiir) Talip APAYDIN
6-7	Öğretmenimi İstiyorum! M.Cavit ALPASLAN
8	Elveda (Şiir) Dr. Galip UZUNCA
9	Eğitim-Öğretimde Kalitenin Artırılması Nazım ERCAN
10	Şu Dağ Dediğin... (Hayal Mahsullerimiz) Ruhi TAŞKIN
11	Göremiyorum (Şiir) Mehmet ERGÖNÜL
12-14	Köy Enstitüleri Behram UÇKUNKAYA
15	Ergenekon Gibi Erhan ÇATALTAŞ
16-17	Bu Kadar da Olmaz ki!... (Şiir) Mehmet ORHAN
18	Kör Sadık Gözlükçü Olmuştu/Emeklilerin Üç Aylıklarına Dadanan Yankesici Osman Sulhi AKSU
19	Kim Deli? (Şiir) Ahmet SAMUR
20-21	Sevgili Babamın Anısına Ayşen HOCAOĞLU
22	Dizeler Seçkisi (Şiir)
23	Yürüyüşün 24 Faydası (Basın'dan)
24	Dergimizi Yaşatalım ANKARA-AĞIN DERNEĞİ
25	Selam Veren Çocuk-Doğdu İnsan (Şiir) Ercan ORHAN
26-28	Dernek Merkezi Teminindeki Katkıları ANKARA-AĞIN DERNEĞİ
29-30	Ağın'la İlgili Haberler
31	Doğumlar-Evlenenler-Ölümler

UYGAR YÖNETİM VE ÇAĞDAŞ LİDER ÖZLEMİ

Yeni dünya düzeni, akıllara durgunluk verecek derecede artan bir hızla değişiyor ve gelişiyor. Bu düzen değişikliği, **insan haklarının, toplum hayatının ve uluslararası ilişkilerin**, her türlü olumsuz, zararlı etkilerden arındırılmış olarak yönlendirilmesini gerekli kılıyor. Bu yönlendirme de, ancak **uygarca yönetimlerle ve çağdaş liderlerle** yapılabilir. Oysa, gerek ülkemizde, gerekse dünyanın hemen tümünü kapsayan ülkelerinde bu yeni düzene uyum bir türlü sağlanamıyor.

İnsanların ve ulusların **barış içinde yaşamlarını sağlamak** amacıyla kurulmuş bulunan **Birleşmiş Milletler** örgütü bile, amaca ulaşma ya da barışı sağlama yolunda **gerçek işlevini yapamaz duruma gelmiştir**. Son İsrail-Filistin çatışmasında onun bu güçsüzlüğünün bir örneğini **bütün dünya ibretle izledi**. Bu örgüt, barışa katkı sağlayacak olan gözlemcilerini Filistin topraklarına sokmada bir hayli zorlandı. Öte yandan, bu olay **Birleşmiş Milletler örgütünün yeniden yapılandırılması** gerçeğini de bütün milletlerin gözleri önüne serdi. Bu organizasyon yapılmazsa, "süper güç" olarak halen Birleşmiş Milletler örgütünün önünde giden ve her isteğini diğer milletlere kabul ettirmeye çalışan bir ülke (ABD), **çağdaş lider özlemi çekilen dünyada** egemenlik alanlarını genişletebilecektir. Bu gün ABD, gelecekte Çin, Rusya, AB ya da bir başka ülke süper güç olmaya çalışacaktır. Euro şimdiden dolara karşı savaşım vermeye başladı bile.

Az önce yukarıda "çağdaş lider özlemi çekilen dünya"dan söz ettik. Türkiye dahil, birçok ülkedeki **bitmez tükenmez sıkıntıların kaynağında**, gerçek demokrasinin nimetlerinden toplumu yararlandıracak uygar yöneticilerle birlikte çağdaş lider sorunu vardır. **Çağdaş lider, bütün gücünü barışın korunmasına ve insanların varlık içinde mutluluğuna adayan liderdir**.

Bu küreselleşme sürecinde, **dünya kabuk değiştiriyor ve insanlar uyanıyor**. Büyük kesimi geri kalmış ülkelerden oluşan dünyada gözler, **gelişmiş ülkelerin desteğine** çevrilmişken- ki bu ülkelerin birçoğu, o geri kalmış ülkeleri yüzyıllar boyu sömürerek semirmişlerdir-bu ülkeler, **değişik yollar ve metotlar uygulayarak sömürü düzenini sürdürmeyi** ve insanları köle gibi kullanmayı yeğliyorlar. Birleşmiş Milletler başta olmak üzere, uluslararası diğer kuruluşlar bu ve benzeri sorunlara **çözüm üretmede zorlanıyorlar**. Çünkü sömürü düzeninin egemen olduğu ülkelerde **çağdaş lider sıkıntısı vardır**.

Ülkemizde de **elli yılı aşkın bir süreden beri**, ülke sorunlarını ve toplum ilişkilerini gerçekçi bir anlayışla kavrayan, **yurdun çıkarlarını, parti ve şahıs çıkarlarının üstünde görerek** hareket eden uygar yönetimlere ve çağdaş liderlere hasret kaldık. Hele dış ilişkilerde, **Atatürk ve İnönü'nün izlediği tam bağımsızlık ilkesine** bağlı dostluklardan ve ilişkilerden bir hayli uzaklaşıldı. İç ilişkilerde ise, toplumu rahatlatmak olan **ekonomi bir türlü rayına oturtulamadı**. Bundan daha kötüsü, sosyal hayatta çok **sakıncalı ve tehlikeli bir yola sapıldı**: Dinsel sömürü, her türlü etik kuralları ve demokratik, yasal engelleri zorlayarak politik ve sosyal hayatı yıkmaya yöneldi. **Şu son kırk yıl içinde** bunun acı örneklerini kaç kez yaşadık. Ülkeyi temelinden sarsan bu acı olaylarda **en büyük sorumluluk, lider niteliği taşımayan üst düzey yöneticilerdedir**.

Ülkemiz, bir süreden beri sosyal, ekonomik, kültürel ve politik alanlardaki **çağdaş değerleri uygarca uygulayacak**, gerçek lider ve yöneticilerin özlemini çekmektedir.

ANKARA-AĞIN DERNEĞİ

BİR BÜYÜK AYDINLIKTA BULUŞMAK

Oktay AKBAL

Geçen gün Aydın'daydım... "Atatürkçü Düşünce Derneği"nin düzenlediği **"Tam Bağımsızlık ve Aydınlanma"** toplantısına katıldım. Eski Anayasa Mahkemesi Başkanı, şair yazar dostum **Yekta Güngör Özden**'le, eski Yargıtay Başsavcısı **Vural Savaş**'la "bağımsızlık nedir, aydınlanma nedir?" yorumunu birlikte yaptık. Dernek Başkanı Avukat **Erol Ertuğrul** şu anlamlı sözlerle konuşmaları başlattı: **"Bağımsızlığımız ezilen ve sömürülen tüm uluslara örnek oldu. Ama bugün bağımsızlığımız tehlikede. Özelleştirme adı altında ulusun kutsal değerleri yok edildi."**

Koca salon tıklım tıklım doluydu. Kemalist devrimin önde gelen savunucularını, Savaş'ı ve Özden'i dinlemeye yüzlerce Aydın'lı gelmişti. **İrtica rüzgârlarının yeni bir güçle hızlandığı** günlerdeyiz. Orduya küfreden, **Atatürk** devrimini ulusun yolunu kesen ineklere benzeten, biraz sıkıştırılınca "Ben değiştim, ben geliştin. Ama önem verdiğim değerlere eskiden olduğu gibi sahibim" diyebilen kişi toplumun önderi olmak yolunda korkusuzca ilerliyor. **Cumhuriyet, demokrasi yeni bir tehlikenin içinde!** Gerçi Genelkurmay Başkanı, "28 Şubat bin yıl sürecek" diyorsa da, gericilik başını almış gitmekte!...

Nereye kadar?

Başını, er geç Kemalist devrimin duvarına çarpıncaya kadar...

Vural Savaş, Türkiye'nin içinde yaşadığı ekonomik sıkıntılardan söz etti. Çare nerdeydi? Atatürk ne demişti. **"Biz emperyalizme ve kapitalizme karşı savaş veriyoruz."** Savaş, kurtuluş yollarını özelledikten sonra şu yargıya vardı: "Tek yol Atatürkçü politikalarladır."

Yekta Güngör Özden de yıllardır yazılarıyla, konuşmalarıyla Kemalizmin en güçlü yorumcularındandır... Koca salon bu iki öncünün söylediklerini alkışlarla karşılıyordu.

Özden'in şu sözleri Türk politika dünyasında yeni bir güçlü oluşuma özlem duyan insanların

için bir çeşit uyarıydı:

"Bilime verilen değer insana verilen değerdir. Amaç, bilinçli insan yetiştirmektir. Ben her di- ne aynı derecede yakınım. Önemli olan insandır. İnsan olmayan Müslüman olamaz, sahte dindarlar sahte Atatürkçüler türedi, Atatürk hiçbir devrimi tepeden yapmadı, Atatürk bir kişi değil, Türkiyemizin, tüm varlıklarımızın simgesidir. Cumhuriyet gerçek bir halk demokrasisidir."

Ertesi gün Özden'le Savaş Muğla'da, Atatürkçü Düşünce Derneği'nde tam bağımsızlık ve aydınlanmayı bir kez daha anlattılar. Yine salonu doldurup taşıran Muğlalılara... Ardından Antalya'da, İzmir'de, yurdun başka yörelerinde...

Bir şeyler oluyor... Bir uyanış mı? Neden, bu iki büyük hukuk adamı büyük bir çabayla yurt gezilerini sürdürüyorlar. Halkımıza tam bağımsızlığın önemini, aydınlanmanın anlamını duyurmak, benimsetmek istiyorlar? Bir buluşma, bir oluşma, bir arayış var da ondan!... Atatürk düşüncesini yalnız kişilerin eliyle, yalnız yazılar, kitaplarla değil, eylemle, partileşmeyle, büyük bir **cumhuriyetçi birlik oluşturarak yaşatma**, güncel kılma savaşımı bu...

21 Haziran, Amasya Genelgesi'nin yayımlandığı gündür... Bir başlangıç noktasıdır. Türkiye'nin tam bağımsızlığını kurmak, yaşatmak inancının ilk adımıdır. Özden'ler, Savaş'lar ve düşün arkadaşlarının verdikleri, çağdaşıktan, uygarlıktan, Atatürk ilkelerinden yana **tüm yurttaşları bir çatı altında toplamak** savaşındır.

21 Haziran, bir bilinçlenmenin ilk adımı olabilecek mi? Atatürkçülerin, birtakım ayrılıkları, birtakım kişisel hesapları bir yana ittikleri, bir ileri yürüyüşün ilk adımı olabilecek mi?

Cumhuriyet

ATATÜRK'ÜN VARLIĞI

Talip APAYDIN

Bir Alan köyü vardır
Köylerin en uzağı, en fakiri
Üstünde uzun ihmal devirlerinin
Bütün izleri vardır.

Ben bu Alan köyünde,
Atatürk'ün varlığını düşünürüm
O karanlık insan hayatını görünce
Atatürk'ü anlar gibi olurum.

O devirler nasıl geçmiş
Bu köylerin üstünden
Yüzlerce, yüzlerce yıl
Eşkiyalar elinde, ağalar elinde
Sultanlar, paşalar, şeyhler elinde
Halkım neler, neler çekmiş...

Bakarsın ferman gelir
Silah borusu, erkekler asker olup
Hudutlar, bilinmez hudutlar...
Kıraç tarlada bir kırık boyunduruk yatar
Arkada gene mültezim zaptiyeler, ağalar
Yüzlerce, yüzlerce yıl
Halkım akla karayı seçmiş.

Ben Alan köyünde
Hep Atatürk'ün varlığını düşünürüm
O karanlık hayatı görünce
Atatürk'ü anlar gibi olurum.

ÖĞRETMENİMİ İSTİYORUM!..

M.Cavit ALPASLAN

Günümüzde çocuk okutan her aile eğitim sistemimizi kıyasıya eleştiriyor. Yaşlılar her zaman “nerede o bizim gençliğimiz” derler ya!... Veliler de, “nerede o eski öğretmenler, **nerede o eski okullar**” diyor.

Eski okullar hep yenilendi; 40-50 yıl önceki okulların yerinde daha modernleri var şimdi. Ama okullarımızda disiplin yok, eğitim yok, öğretim yok! Tüm bunların ötesinde, “Öğretmen” yok! Kaynağı kurutuldu çünkü!

Bakın, öğretmen yetiştiren zihniyet ve kurumlar nereden nereye geldi:

1835 yılında tüm devrimlerin öncüsü olan II. Mahmut, Harp Okulu'nda yetiştirdiği laik, devrimci subaylarına ilk Maarif Raporu'nu hazırlattı. Bu rapor özetle, “**kesin bir dille geniş ilköğretim temeli üzerine dayandırılmadan ne ekonomik ne de eğitimsel reform gerçekleştirilemez**” diyordu.

1838 yılında ise, **Rüştiye** adıyla bir okul açtı. Bu okul, sıbyan ve mahalle mekteplerinin bir üstüydü. İsmi de “rüş” sözcüğünden geliyordu (Rüş: Erginlik). Bu okulun en önemli özelliği, medrese tipi olmaması ve laik görüşlü hayata dayalı insanlar yetiştirmesiydi. Burada, hem devlet çarkını işletecek memur, hem de yeni açılmış olan **Harbiye, Mühendishane, Tıbbiye** ve **Mülkiye**'ye öğrenci yetiştiriliyordu.

Rüştiyeler gelişip yurt çapında yayılınca, buralara öğretmen yetiştirmek gereği duyuldu. Bu nedenle, öğretmenliğin ilk kaynağı olan **Darülmualimin Rüş** (Orta Öğretmen Okulu), 16 Mart 1848 Perşembe günü İstanbul'un Fatih semtinde açıldı.

Bu arada, ilkokul ayarındaki sıbyan okullarının sayısı da artmaya başladı. Bu okulların gereksinimi olan öğretmenleri yetiştirmek için ise, 1868 yılında **Darülmualimin Sıbyan** (İlköğretim Okulu) açıldı.

1869 yılında, Maarif Vekili (Milli Eğitim Bakanı) Saffet Paşa, Genel Eğitim Yasası'nı hazırlayarak öğretmenliğin meslek olmasını sağladı. Bundan böyle öğretim kurumlarına, öğretmen okulu çıkışlı öğretmenler atandı.

1870 yılında **Darülmualimat**'in (Kız Öğretmen Okulu) açılmasıyla öğretmen kaynağı tamamlanmış oldu.

Öğretmen kaynakları, asırlarca susuz kalan kavruk bozkırlara berrak, köpüklü, coşkun akan su oldu; suladı, suladı...

Ne çare ki bu öğretmenler laik, demokratik ve aydın insanlar yetiştirirken, medreseler de insan beynini küflendiren teokratik eğitimi sürdürüyordu. Osmanlı'da her cemaat, her etnik grup kendi eğitim sistemini yürütüyordu. Ta ki Cumhuriyet kurulup da 3 Mart 1924'de çıkarılan 334 Sayılı Tevhidi Tedrisat (Öğretimi Birleştirme) Yasası'na kadar. Halbuki laikleşme Avrupa'da 13-14. yüzyıllarda başlamıştı. Atatürk'ün, “**Eğitimdir ki bir ulusu ya özgür, bağımsız, ünlü, yüce bir toplum olarak yaşatır ya da tutsaklığa sürükler**” sözüyle Cumhuriyet Türkiye'si, ümmetçilikten uluslaşmaya yöneldi. Ulus olmak, öğretim birliğiyle sağlanır. Hele ilköğretim davası, ulusların var olma-yok olma davasıdır.

1926-27 yıllarında açılan Gazi Eğitim Enstitüsü de, Türk ortaöğretim kurumlarını dünyadaki çağdaş eğitim kurumlarının en üst seviyesine çıkardı. 1959 yılında açılan Yüksek Öğretmen Okulları'nın da bu başarıda payı yüksektir.

1980'e kadar Gazi Eğitim Enstitü'nün yetiştirdiği yaklaşık 30.000 öğretmen, tüm orta dereceli okullarda öğretmen, yönetici ve uzman olarak görev almanın yanı sıra, Milli Eğitim Bakanlığı merkez kuruluşlarını, illerde yönetim ve teftiş kadrolarını oluşturdular. 1965'den sonra yeni üniversite ve eğitim fakülteleri kuruluncaya kadar ülkemizin eğitim konularında tam otorite oldular ve eğitim politikalarını yönlendirdiler.

1930'lu yıllarda, 24 adet Öğretmen Okulu, yurt alanına yayılarak yetiştirdiği öğretmenlerle Atatürk Türkiye'si'nin yeni neslini eğitti, yetiştirdi. Devrimleri yayan ve ayakta tutan, bunların yetiştirdiği nesiller oldu. “Onuncu Yıl Marşı”nı seslendirip dalga dalga yurt alanına onlar yaydılar.

Bütün bu öğretmen okullarında okuyacaklar titizlikle seçilirdi. Ortaokulları birincilik ve ikincilikle bitiren öğrenciler arasından öğretmenler kurulunun "öğretmen olabilir" onayını alabilenler, öğretmen okullarına devam edebiliyordu. Aynı şekilde, öğretmen okullarını birincilik ve ikincilikle bitirenler arasından öğretmenler kurulunca seçilenler Gazi Eğitim Enstitüsü'nün uzman öğretmenlerinin yaptığı sınavı girmeye hak kazanır ve ancak bu sınavı başaranlar Gazi Orta Öğretmen Okulu'nda okuyabilirdi. Ve yine öğretmen okullarını birincilik ve ikincilikle bitirenler arasından öğretmenler kurulunun onayını almayı başaranlar Yüksek Öğretmen Okulları'nda eğitimlerini sürdürebilirdi. Yüksek Öğretmen Okulları'nda seçilecek branşlara uygun olarak bir yıl hazırlık sınıfı eğitimi alanlar ise üniversitelere gönderilirdi.

17 Nisan 1940 tarihinde 3803 Sayılı Yasa ile Köy Enstitüleri kuruldu. Türkiye, 21 eğitim bölgesine ayrıldı ve enstitüler bu bölgelerin ortalarına, köy ve arazi özelliklerine uygun şekilde yerleştirildi. İleri eğitim ilkelerinin uygulandığı bu yerlere köylerden, ilkokulu bitiren sağlıklı öğrenciler getirildi.

1000-6000 dönüm arazi üzerinde kurulan Köy Enstitüleri'nin yapı planları; kışla ve yatılı okul özellikleri taşımayan, ellişer kişilik kümelerin bütün gereksinimlerini karşılayacak şekilde derslik, yatakhane, yemekhane, müzik, resim iş dersanelerini kapsayan ayrı ayrı yapılar düşünüldükçe uygulanmıştı. Ayrıca spor alanları, yüzme havuzları, dokumacılık, dikiş-nakış atölyeleri, fidanlıklar, tarlalar, meyve bahçeleri vb. iyi bir planla bu geniş araziye yerleştirilmişti. Buradaki tüm bina ve tesisler, öğretmen-öğrenci işbirliği ile inşa edilmişti. Bu tesislerde hem üretim yapılmış, hem de dünyanın en üstün eğitim teknikleriyle öğrenci yetiştirilmişti. Üreten, değerlendiren, yapan, yaptığını kullanan, tüm bunları çevresine öğreten, gittikleri köyleri kalkındıran, çağdaşlığa ulaştıran öğretmenler yetiştirilmişti.

İşte bu kurumları kuran ve geliştirenler de öğretmen okulu çıkışlı öğretmenlerdi: Büyük eğitimci İ. Hakkı Tonguç, kafasında canlandırdığı bu projeyi arkadaşları Rauf İnan, Ferit Oğuz Bayır, Şerif Tekben, Fikret Madaralı, İsmail Safa, Şevket Gedikoğlu ve nice adsız kahramanla birlikte başardı: dünya eğitim tari-

hine altın harflerle yazdırdı.

Devlete yük olmadan yetişen bu öğretmenler, Köy Enstitüleri'nin küçük birer örneğini köylerinde de yapmış, Rönesans meşalesini ülkenin her köşesinde yakarak çağdaşlığı ve uygarlığı bütün yurt alanına yaymışlardı.

Şimdi onlardan geriye ne kaldı biliyor musunuz?

Her köyde; kalın duvarlı, çerçeveleri sökülüş, çatıları çökmüş, yıkık, harap okul binaları, kurumuş bir çeşme, kendilerini korumuş birkaç görkemli çam ağacı, çocukların ve çobanların taşlamalarına direnmiş koca gövdeli armut, elma, kayısı ağaçlarının bulunduğu uygulama bahçesi kalıntıları, yamaçlarda kurumuş kütüklerin oluşturduğu bağ kalıntıları...

Hey gidi Türkiye! Bağ-bahçe sularken, kirizma (bağ hazırlığı) yaparken, ürün toplarken, hayvan otlatırken zulalarında Tolstoy, Emile Zola, Shakespeare ve daha nice yazarın eserlerini taşıyıp okuyan köylü kızlarının ve delikanlılarının oluşturduğu öğrenciler yok artık.

Hey gidi... Öğretmenim! Hani diyordun ya;

.....

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum

Bütün çiçeklerini getirin buraya,

Öğrencilerimi getirin, getirin buraya

Kaya diplerinde açan çiğdemlere benzer;

Son bir ders vereceğim onlara,

Son şarkımı söyleyeceğim

Getirin, getirin... Ve sonra öleceğim.

(Ceyhun Atuf KANSU)

Dağlar başında bir mezar var; adsız bir mezar, öğretmenin mezarı... Kır çiçekleri yok, öğrencileri yok...

Önce Köy Enstitüleri yok edildi, ardından Yüksek Öğretmen Okulları, daha sonra Gazi Eğitim Enstitüsü ve Öğretmen Okulları...

Hangi nedene dayandırılırsa dayandırılısın, hiçbir neden bunların yok olmasını anlatamaz ve haklı kılamaz. Nitekim vatandaş da bunu kabullenemiyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor.

"ÖĞRETMENİMİ İSTİYORUM!..."

ELVEDA

Dr. Galip UZUNCA

Habersizce gittin sen etmeden hiç bir veda
Hatıralarda kalan ey gençliğim elveda
Renkli mevsimler gibi sende de yokmuş vefa
Hatıralarda kalan ey gençliğim elveda.

Baharım hazan olmuş hayat sanki bir rüya
Giden o mutlu yıllar efsunkâr birer hülya
Yıllarca yaşamışım ben zevkle şevkle güya
Hatıralarda kalan ey gençliğim elveda.

Göçmen kuşlar misali böyle terk edip gittin
Beni benden alarak hangi aleme girdin
Yoksa sen başka meçhul bir diyara mı indin
Hatıralarda kalan ey gençliğim elveda.

Hayır hayır böyledir Yaratıcı'nın fermanı
Kadere yazılmıştır kulların tüm nihanı
Bozulmaz asla O'nun o ebedi nizamı
Hatıralarda kalan ey gençliğim elveda.

EĞİTİM-ÖĞRETİMDE KALİTENİN ARTIRILMASI

Nazım ERCAN
(Emekli Öğretmen)

Bakıyorum, kutsal ve devletin kalkınmasında temel etken olan öğretmenlik, ikinci bir meslek olarak düşünülmekte. Bunun nedeni nedir? Sorusu düşündürücü değil mi?

Tecrübelerim, izlenimlerin sorunun cevabını şöyle veriyor; Türkiye’de öğretmen okulları kapan-
dı da ondan. Öğretmen okullarının tahsil süresi az-
dı. Buna karşın, çekirdekten öğretmen yetişiyordu. Aynı zamanda zorunlu hizmet süresi vardı. Atandı-
ğı yere koşulsuz gidiyordu. Günümüz öğretmenle-
rinin tahsil süresi uzun. Bilgili yetişiyor. Kanımca öğretmenlik ruhu verilemiyor. Verilse dahi zorunlu hizmet yok. Çünkü yatılı okumuyor. Bu öğretmen, atandığı yeri beğenirse evet diyor. Beğenmiyorsa çalışmıyor. Böylece de okullarımızın bazılarında öğretmen fazlalığı, bazılarında da öğretmen eksigi ve de yokluğu oluyor.

Diyorum ki, Anadolu Öğretmen Liseleri’nde yatılı öğrenci okutuluyor. Bu okulları daha da geliştirip, eğitim-öğretim süresini artırıp, öğretmenle-
rimizi çağın gereğine göre bu okullarda yetiştire-
lim. Öğretmen, öğretmen okullarından mezun ol-
malıdır. Öğretmenlerimizin ekonomik, sosyal ve tüm özlük hakları düzeltilmeli ki, onlardan kaliteli nesiller isteyelim. Öğretmenlik mesleğini de birin-
ci planda tutmuş oluruz. O zaman “muasır mede-
niyetler seviyesinin üstüne çıkarız” ve böylece “ye-

ni nesil bizim eserimiz olur.”

Akıp giden yıllara yazık. Çağın eğitim-öğretimi işlenmeli. Çocuklarımız boş kalmasin, geleceğimiz onlar. Onlara güvenmemiz için kaliteli öğretmen yetiştirmek zorundayız. Öğretmenlerimizi bu dava-
ya inandırmak zorundayız. Geleceğimizin mimar-
larını her yönüyle koruyup gözeteceğiz.

Öğretmenlerimiz sınıflarda bir aktör değil, bir rehber olmalı. Bugün sınıflarda 30 öğrenci mevcud ile grup çalışmaları rahat yapılır. Eğitim öğre-
timde araç gereç çok önemlidir. Araç ve gereçlerin mümkün oldukça öğrenciye yaptırılmasının, öğre-
timde daha etkili olacağı kanısındayım. Böylece öğrenciye beceri kazandırılır. Çünkü eğitim öğre-
timde, yaparak, yaşayarak öğrenme metodu çok önemlidir. Öğrenci Türkiye’nin illerini ve böl-
gelerini ezberler ama bilemez. Haritayı ona çiz-
dirip, illerin ve bölgelerin yerlerini belirlerse daha iyi öğrenmiş olacaktır.

Öğretmen, öğrencinin ailesini ne kadar tanırsa o kadar başarılı olur. Kalitenin yükselmesi alt yapıya bağlıdır. Alt yapının temel taşı öğret-
menlerdir.

İstanbul-4 Mart 2002

TEŞEKKÜR

27 Nisan 2002 Cumartesi akşamı derneğimizin Malatya’da düzenlemiş olduğu Dayanışma Gecesi’ne katılan ve destek veren tüm hemşehrilerimize, gecemize katılamayan ve telgraf ve faksla katılan Milletvekilimiz Sayın Mehmet Ağar’a, Milletvekilimiz Sayın Mustafa Gül’e, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Sayın Feyzullah Aslan’a, Elazığ Valisi Sayın Osman Aydın’a, Ankara Dernek Başkanı Sayın Ahmet Deviren’e, Elazığ Dernek Başkanı Sayın Yusuף Ejderoğlu’na, İstanbul Dernek Başkanı Sayın Ahmet Özdem’e, İzmir Dernek Başkanı Sayın Şükrü Gencer’e, Ağın Deri Fabrikası sahibi Sayın Taniyol Gençosman’a teşekkür ediyor, saygılar sunuyoruz.

Dernek Başkanı
Sümer Yalçın

ŞU DAĞ DEDIĞİN

(Hayal mahsullerimiz)

Ruhi TAŞKIN

Derler ki Minayik'in höyüğü (Hüğ) Vahşen'in Gup'un çukurundan çıkmış. Kendini daha hür ve yüksekte görmek için, bu günkü yerine yerleşmiş. Batı yönünü büyük kaya ve taşlarla beslemiş. Böğürlü dağına doğru bakarak böbürlenmiş. Buna kızan Böğürlü dağı, höyüğü üzerine yürümüş, ama ne yazık ki doğu yakasından büyük bir yara almış. Bu yarayı günümüze kadar saramamış. Eteğine kadar baraj suları gelmiş. Bu yarayı, eteğinde yapılmasına karar verilen, Avrupa'nın sayılı köprülerinden olacak Ağın Karamağara köprüsünün yapılmasıyla sarmaya çalışacak.

Ancak, ben bu güne kadar, ne Böğürlü dağı eteklerinde, ne de hüğün tepelerinde dolaşamadım, oradan Munzur dağlarına bakamadım. Buralara çıkıp bakmak için doğa sevgisi gerekir. Bu sevgiyi bizler ellili, altmışlı yaşlarda kazanabildik. Memleketimize özlem duymaya başladık. Bunu her yerde, her vesile ile anlatıyoruz.

Geçenlerde bir arkadaşımınla sohbet ederken, konu bir şekilde memleket özleminden

açıldı. Arkadaşım: "Yahu, memleketi bırakalı kırk, kırkbeş seneyi geçti, hala bıkmadan niye her sene gidersin" dedi. Ben de karşılık olarak: "Sen de kaç senedir bu şehirde oturuyorsun, sen de bıkmadın mı?" diye sordum. "Bizimki zorunluluktan, şehirde oturmayayım da nerede oturayım?" dedi. Ben de: "Bizimki de özlem-den ben her yıl memlekete gidemezsem yaşamam" demek zorunda kaldım. Sonradan düşününce, ne kadar duygusal cevap verdiği mi hayretle fark ettim. Daha da ötesi, memleketin güneşini rüzgarını, karını buzunu, soğuğunu hissetmek, yalnız ya da birkaç seçilmiş arkadaşla bu güzellikleri yaşamamanın, insanoğlunun erişebileceği en üstün, ender zevklerden olduğunu düşündüm.

Sılaya gitmek, sıladakilerle dağları paylaşmak bir yaşam biçimi. Bu sıra tutkusu, bir dağlar tutkusudur. Gelin bu güzellikleri, tutkuları sağlıklı beraber yaşayalım.

Mart 2002-ANKARA

İŞSİZLİĞE ÇARE BULUNDU

Hemşerimiz Avukat Mustafa Onarhoğlu, ikinci emekliliğinden sonra, bir abbabı ile karşılaşır. Abbabı ne iş yaptığını sorar, Onarhoğlu da artık Suzan hanımın yanında (Eşi ev hanımı) işe başladığını söyler. Onarhoğlu'na yeni işinde de başarılar dileriz. Bir de memlekette iş yok diye sızlanırsınız.

GÖREMIYORUM

Mehmet ERGÖNÜL
Şeref B. Erdem'e saygıyla

Benden daha garip benden çok yaşlı
Bu cihan içinde göremiyorum.
Rüzgârla titreyen garip gönlümü
Tel yapıp sazıma geremiyorum.

Yollarım Yunus'un yoluna düştü
Bir zaman çırpındı, bir zaman pişti,
Mevsimler tükendi yıllar değişti
Gene ham meyveyim eremiyorum.

Bir isli bacayım tütmez dumanım,
Fakat harıl harıl, yanmakta canım,
Ümit, ılık, arzu dolu kovanım,
Ne oğul, ne de bal veremiyorum.

Ey tatlı hayalim, uyan gülerek,
Öp kara toprağı aziz bilerek,
Dalları meyve dolu toplamak gerek,
Elim kan içinde deremiyorum

II

Bitmeyen düşteyim sırrı çözeli,
İçim, dışım, sevdan ile bezeli,
Tutar ellerimden dünya güzeli,
Kör değilim ama göremiyorum.

KÖY ENSTİTÜLERİ

Behram UÇKUNKAYA

Yaklaşık 200 yıldır süregelen yenileşme hareketleri, genellikle yukarıdan aşağıya başlamış ve halkın çoğunluğu üzerinde önemli değişiklikler yapmamıştır. Islahat, Tanzimat ve Meşrutiyet dönemlerinde yapılan yenilikler büyük halk kitlelerine ulaşmamıştır.

Kurtuluş Savaşı'nın sürdüğü yıllarda Atatürk, milli eğitim politikasının amaçlarını şöyle açıklıyordu:

"Başarıya ulaşabilmek için öyle bir program uygulamak zorundayız ki, ulusumuzun bugünkü durumuna, toplumsal gereksinimlerine, çevrenin ve çağın gereklerine tıpatıp uygun olsun. Bu yurdun gerçek sahibi ve toplumumuzun temel ögesi köylüdür. İşte bu köylüdür ki, bugüne değin bilgi ışığından yoksun bırakılmıştır. Bundan ötürü bizim izleyeceğimiz milli eğitim politikasının temeli, önce içinde bulunduğumuz bilgisizliği gidermektir. Bir yandan bilgisizliği gidermeye çalışırken öte yandan da yurt çocuklarını ekonomik ve toplumsal alanda etkin ve verimli kılabilmek için gerekli ön bilgileri iş üstünde öğretmek yöntemi eğitim ve öğretimin ana kuralı olmalıdır." Atatürk, 1923 ve 1924 yıllarında eğitim ve öğretimle ilgili konuşmalarında erkek ve kız çocuklarına eşit eğitim ve işe dayalı üretken eğitim üzerinde ısrarla duruyordu.

1930'lu yılların ortalarına doğru şehir, kasaba ve köylerde yaşayan insanlar, cumhuriyet yönetimine, devrimlere, söylenenlere ve yapılanlara, çıkarılmış olan kanunlara rağmen hemen her bakımdan ilkel bir yaşam içindeydiler. 1935 yılında nüfusumuz 16 milyon kaddı. Nüfusun %82'si köylerde yaşıyordu. Köyde yaşayanların ancak %10'u okur-yazardı. Şehir ve kasabalarda yaşayan yaklaşık 3 milyon insanın %75'i okur-yazar değildi. Aynı yıl **kırkbin köyün otuzbeşini okulsuzdu**. Şehir ve kasabaların ihtiyacı ile birlikte en az **40 bin öğretmen gerekliydi**. O günkü öğretmen yetiştirme temposu içinde bu açığın kısa sürede kapatılması olanaksızdı.

Atatürk, 1935'te Milli Eğitim Bakanlığı'na getirilen Saffet Arıkan'a, köyün içinden gelen, oranın koşullarını iyi bilen insan gücünden yararlanılması emrini verdi. Kaynağı askerliğini çavuş ya da onbaşı olarak yapmış köy gençleri olan "Eğitim Kursları" açma hareketi böylece başlamış oldu. Saffet Arıkan, eğitimde devrimci bir tutumdan yana olan **İsmail Hakkı Tonguç'u** İlköğretim Genel Müdürlüğü'ne atadı.

Tonguç, ülke gerçeklerini göz önünde tutarak ulusal gücümüzün kaynağının köy olduğuna inanır ve **"Canlandırılacak Köy"** adlı eserinde; **"Köyün canlanması demek aynı zamanda köy kaynağının fışkırması demektir. Bu kaynak fışkırdıkça güçlü, mutlu, şen ve varlıklı Türkiye yaratılmaz. Türk Milletinin kültür yaratabilmesi,**

bu kaynaktan ilham ve kuvvet almasına bağlıdır."

Köy Enstitüleri'nin deney ve gelişme evrelerinde yönetici ve öğretmen olarak çalışan **Şevket Gedikoğlu**; "Köy Enstitüleri" adlı eserinde; **"Eğitimi, Türk toplumunun geniş halk kitlelerini kapsayan köylünün ayağına götürmek, uyur halde olan potansiyel insan gücünü uyandırmak, harekete geçirmek, toplumsal ve ekonomik kalkınmanın aracı haline getirmek için kurulan Köy Enstitüsü sisteminin temel harcı, 1936'da kurulan eğitim kurslarıyla, 1937'den 1940'a kadar süren deney evresiyle atılmıştır."**

İlk eğitim kursu 1936'da Eskişehir Mahmudiye'de açılır. Kursun eğitim şefi Süleyman Edip Bal-kır "Anılar" adlı eserinde "Köylü çavuştan eğitmen, bir keşiftir. Bence Türkiye için buhardan, radyodan daha mühim keşif! Keşfedenlere ve bunu yürütenlere ne mutlu! diyor.

Eğitmen kurslarından olumlu sonuçlar alınınca sayıları çoğaltılır. Oniki yılda 8675 eğitmen yetişmiş ve çalışmaları başarılı olmuştur. Eğitmen hazırladığı ortamda, önce İzmir-Kızılcıllu ve Eskişehir-Çifteler-de, sonra da Kepirtepe ve Gököy'de "Köy öğretmen okulları" kurulur. Öğrencileri, köy ilkokullarını bitiren kız ve erkek çocuklarıdır.

Köy Enstitüleri'nin kurucusu İ.Hakkı Tonguç, bu okulları sadece öğretmen yetiştiren bir kurum değil, **köy kalkınmasında önderlik, kılavuzluk edebilecek kişilerin eğitileceği çok yönlü, çok gayeli ve çok programlı eğitim kurumları** olarak düşünmüştür.

O, iş eğitimine, iş içinde, iş aracılığı ile, iş için eğitime inanıyor, **"Uygulanmayan bilgi boş ve gereksiz bilgidir, bilmek demek yapmak demektir"** diyordu. Bu nedenle Köy Enstitüleri'nde eğitim, iş içinde yaparak, yaşayarak öğrenme ve üretime dayalı olacaktı. Nitekim öyle oldu. Haftada 44 saat dersin 22 saati genel kültür, 11 saati tarım ve 11 saati de teknik konulara ayrılmıştı.

1937-1940 yılları arasında Köy Enstitüleri'nin **"Deney Evresi"**denir. Bu evrede alınan olumlu sonuçlar, sistemin yasalaşmasını, yurt çapında yaygınlaşmasını kolaylaştırmıştır. **Hasan Ali Yücel**'in başkanlığı sırasında, 17 Nisan 1940'ta, 3803 sayılı "Köy Enstitüleri ve Köye Lüzumlu Sanat Erbabı Yetiştirme Kanunu" çıkarılır; bunu 4274 sayılı "Köy Okulları ve Köy Enstitüleri Teşkilat Kanunu" izler. İlk planda, yurdun çeşitli yerlerinde 14 Köy Enstitüsü açılır; sonradan sayıları 21'e ulaşır.

Köy Enstitüleri, Türk milli eğitiminin en başarılı hareketlerinden biridir. Cumhuriyetin unutulmaz eseridir. Kuruluşlarının üzerinden 62 yıl geçmiş olmasına rağmen unutulmadılar. **Her yıl 17 Nisan'da Köy Enstitüleri hakkında söyleşiler dü-**

zenlenmekte, yazılar yazılmakta, kurucuları ve tüm emeği geçenler saygı ile anılmaktadır.

Köy Enstitüleri'nin "Örgütlenme ve Gelişim Evresini" (1940-1946) Prof. Dr. Server Tanilli'nin "Nasıl bir Eğitim İstiyoruz?" adlı eserinden özetleyerek aktarmak istiyorum.

Köy Enstitüleri, üretime elverişli alanları olan köylerin yanında ve ortasında kurulmuştu. Köyleri ve köy insanlarını etkileme, ancak onların arasında ve onların koşulları içinde, giderek doğa ile, olumsuz güçlerle yapılacak mücadele sonunda olabilirdi; gençler görev yapacakları yerlere uygun bir eğitim ve mücadele gücünü böylesi bir ortamda kazanabilirlerdi. Daha önceden dörthişi mamur, hazır bir ortam yerine, sıfırdan başlayarak barınaklar kurarak, yollar yaparak, bataklıkları kurutarak, sular getirerek, bölge özelliğine göre üretime girilerek işe başlanacaktı; bunlar yapılırken kazanılan beceri, bilgi ve bilinç de köylere götürülecekti.

Köy Enstitüleri'ne köylü olan, köy okulunu bitirmiş, 18 yaşını geçmeyen köy çocukları alınıyordu. Köy kaynağından gelen insan, amaca göre eğitilerek yine köye gönderilecekti.

Köy Enstitüleri'ni başarılı kılan asıl faktör, onun uyguladığı eğitim yöntemi idi. Türkiye'de Enstitüler kuruluncaya değin ve bugün de, okullarımızdaki eğitim ve öğretim yöntemi, **genellikle belge dayanan** deneyimsiz, uygulamasız, araştırmasız, gözlemsiz ezberleme yöntemi olmuştur. Köy Enstitüleri bu yöntemi atarak yepyeni bir yöntemi uygulamaya başlıyordu. **"İş içinde iş aracılığıyla, iş için eğitim"** sloganıyla yola çıkılıyordu.

Araştırmanın, gözlem ve deneyin, iş ve üretimin, giderek yaratıcılığın olmadığı yerde eğitimin ne bir şey, ne de toplumsal bir yararı olmadığına inanılıyordu. Böylece eğitim, üretim alanında işler başlanır ve eserler yaratılırken veriliyordu.

Beş yıllık öğretim süresinde 114 hafta kültür derslerine; 58 hafta tarım dersleri ve uygulamalarına; 58 hafta teknik dersler ve uygulamalara ayrılmıştı. Yılda sadece 45 gün tatil olanağı vardı.

Ders programları, gereğine göre yarım gün, bütün gün ve bir hafta esasına, sınıfların düzeyine, müfredat ve işler göz önünde tutularak düzenlenirdi. Her gün bir saat süreyle ders dışı **kitap okuma, müzik ve folklor çalışmaları** da programda yer alırdı. Enstitülerde herkes kendi işini kendi yapıyor, günlük ve haftalık nöbet işlerini, öğrenci kümeleri, kümebaşı, öğretmenleriyle birlikte görüyorlardı. Eğitici değeri olmayan işler dışında hizmetli kullanılmıyordu.

İki yıl, öğrenciler her alanda çalıştırılıyor, bu yolla yetenekleri araştırılıyordu. İkinci ders yılına girerken, yapılan gözlemlere ve öğrencilerin eğitimlerine bakarak sanat kollarına ayrılıyor. **Erkekler için demircilik, düğünlerlik, yapıcılık, kızlar için biçki-dikiş, örgü, dokumacılık ve tarım sanatları** bölümleri vardı. Öğrenciler dört yıl süre ile bu tekniklerde ustalaşıyorlardı.

Köy Enstitüleri, her insanın başaracağı bir işin

kesinlikle bulunabileceğine inanan ve bunu uygulayan kurumlardı.

Öğrenciler, öğretmen ve yöneticiler, her yönden aynı koşullar içinde, **demokratik bir ortamda özgürce yaşıyor ve çalışıyorlardı.** Giyinişlerinde bile farklılık yoktu. Öte yandan herkes yönetime doğrudan katılmaktaydı.

Enstitüde bulunanların tümüyle yapılan hafta sonu toplantılarında bütün konular ele alınıyor, o haftanın bütün çalışmaları, müdürden aşçıya kadar görevlilerin tutumları eleştiriliyor ve yeni kararlar alınarak uygulamaya geçiliyordu.

Bu eğitim yöntemi ile çalışan Köy Enstitüleri tek başına yeterli olamazdı. Bunları tamamlayan başka kurumlara da ihtiyaç vardı. Bu nedenle **bölge okulları, köy okulları, uygulama okulları, Yüksek Köy Enstitüsü açılmıştır.**

"Bölge okulları", her 10-15 köyün ortasında kurulan okullardı. Tarıma elverişli toprakları, tesisleri vardı; kendilerine bağlı köylerin ilkokullarını bitirmiş yetenekli çocuklara tarımsal ve teknik bir eğitim götürüyordu. 1940-1945 yılları arasında 380 bölge okulu kuruldu.

1942-1943 ders yılında Ankara Hasanoğlu'nda "Yüksek Köy Enstitüsü" açıldı. Amacı, Köy Enstitülerinin ihtiyacı olan yönetici ve öğretim elemanları yetiştirmekti.

Yüksek Köy Enstitüsü'nün öğrenci kaynağı, Enstitülerden seçilen öğrencilerdi. Öğretim üyeleri de Ankara Üniversitesi ve yüksek okullarından sağlanıyordu.

Her Köy Enstitüsü'nde ve Yüksek Köy Enstitüsünde birer **"Uygulama Okulu"** kurulmuştu. Bunlar deney, gözlem ve uygulama merkeziydi.

Her Enstitüye, devlet bütçesi dışında, birer **döner sermaye** verilmişti: Tarım alanları, kurulan işlikler, yapı ve tesisler dışında kalan üretim işleri bu sermaye ile yapılıyordu. Enstitülerin tüketimi için gerekli ürünler, bu sermaye aracılığı ve **öğrencilerin emeği ile üretiliyordu.** İhtiyaç fazlası satılıyor ve elde edilen gelir, Enstitülerin gelişmesi için harcanıyordu.

Köy okulları ve tesislerin yapımı işi de sistemle bütünleştirilmişti: Yapım işleri, köylünün emeği, devletin yardımı ve Köy Enstitülerinin işbirliği ile başlanılmaktaydı. **Enstitüyü bitiren öğretmene, köyünde göreve başlamadan önce, okul binası, lojman, uygulama bahçesi ve tarım arazisi sağlanıyordu.** Mezunlara, bir kitaplıkla beraber, Enstitüde öğrendikleri sanatın araçları da veriliyordu. Köy okulu, hem çocukların hem de köylü yetişkinlerin eğitim merkeziydi.

Köy Enstitülerinin köy okullarına kazandırdıkları, sadece köyden alıp yetiştirdiği ve köye gönderdiği öğretmenler değildir. Köy Enstitülerinin kurucularından değerli eğitimci Şevket Gedikoğlu "Köy Enstitüleri" adlı eserlerinde belirttiği gibi, Köy Enstitüsü deneyi etkisini birçok alanda göstermiş, kapanmasından sonra da sürdürmüştür: Bu deney her şeyden önce eğitime, işi ve üretkenliği sokmuştur. **Köyde**

kalkınma ortamını hızlandıracak birer kültür ve işletme merkezi işlevini başarıyla yapmıştır.

Uzun yıllar jandarma ve tahsildardan başka kimsenin girmedığı köye, devleti götürmeyi başarmıştır. Kız ve erkek köylü çocuklarına orta ve yüksek öğrenim görme olanağı sağlanmış, **egitimde fırsat ve olanak eşitliği** ve de karma eğitim ilk kez gerçekleştirilmiştir: Köy Enstitüleri, köylerde yatan insan gücü potansiyelini harekete geçirmenin yöntemini ve ayrıca insanı kendine, çevresine yabancılaştırmayan, insanın yaratıcı gücünü ulusal yaşama katan insanı-toplumcu bir eğitimin ürünlerini vermiştir. "Atatürk Devrimleri ve İlkeleri" kırsal kesimde eyleme konmuştur. Ulusal sanat ve kültür değerlerinin açığa çıkmasında ve yaygınlaştırılmasında etkin olmuştur. **Köy sorunlarının dile getirilmesinde öncülük etmiştir.** Demokratik eğitimi ilk kez Türkiye'de örneği görülmeyen biçim ve özde uygulamayı başarmıştır. Köy Enstitülerinde kitap yasağı ve düşünce suçu yoktu. İşte bu ortam, Köy Enstitülüler arasında **pek çok sanatçının çıkmasını** sağlamıştır.

Köylünün en güzel geleneklerinden biri olan "İmece" canlandırılmış, okullaşma ve eğitim maliyetinin en aza düşürülmesi sağlanmıştır. Yüksek Köy Enstitüsü halka dönük üniversitenin köy kaynağından gelen ilk çekirdeğidir.

İlk kurulan Kızılçullu-İzmir Köy Enstitü'nde bir tarım öğretmeninin çocuğu olan ve ilkököl yıllarını Kızılçullu'da geçiren **Prof. Dr. Atalay Yörükoğlu** "Değişen Toplumda Aile ve Çocuk" adlı eserinde Köy Enstitüleri hakkında şunları yazmaktadır:

"Köy Enstitüleri koyu geleneksel bir toplumda bile özgür eğitimin gerçekleştirilebileceğine en iyi, en çarpıcı örnektir.

Öğretmenlerle öğrenciler tarlada, ışıkta birlikte çalışır, yemeklerini birlikte yer, birlikte eğlenirlerdi. Öğrenci-öğretmen ilişkisi böylesine sıkı ve sıcaktı. **Dayak, aşağılama gibi cezalar yasaklanmıştı. Öğrenciler yönetime gerçekten ortak edilmişlerdi.** Öğrencilere, öğrendiklerini uygulamak, uyguladıkça öğrenmek olanağı verilirdi. Başarı sevinci paylaşılır, ortaya bir yapıt koymanın mutluluğu birlikte yaşanır. **Anadolu'nun değişmez sanılan insanı değişiyor, gelişiyor ve uyanıyordu.** Kabuklarını kırıp silkiniyor ve ortaya bu topraklara öz üyepyeni bir özgür insan örneği çıkıyordu.

Köy Enstitülerinde bu havanın yaratılmasında hiç kuşkusuz Atatürk devrimlerine gönülden bağlı öğretmen ve aydınların payı büyük olmuştur. Ancak onları yüreklendiren inançlı eğitimci ve usta örgütçü Tonguç Baba'nın coşkusu olmadan bu deney başarıya ulaşmazdı. Enstitüleri durmadan geziyor, sorunları yerinde inceliyordu"

Köy Enstitülerinin **gelişme hızı ve başarısı**, beklendiği gibi **birçok çevreyi ürküttü. Toprak ağaları köylünün uyanışından korkuya kapıldılar.** Sonra en etkili çamuru sıçattılar: Köy Enstitülerini "gomonist yuvaları" olarak tanıttılar. **Din bağınazları "Din elden gidiyor, kız erkek bir arada**

yatıyor, ahlak kalmadı" **yaygarasını kopardılar.** Bu arada keskin solculardan, Enstitüleri köylünün sömürülmesi olarak yorumlayanlar çıktı. Bugün herkeşe gülünç gelen nice sözde kanıtlar bulundu.

Köy Enstitülerinin üçüncü evresi, Geriye Dönüş ve Kapanış evresidir. 1946'da girilen çok partili rejimde, CHP iktidarı aleyhine tartışmalara konu olur. Yukarıda değinilen çeşitli suçlamalar yapılır. Bunun üzerine bakanlıktan ayrılan Hasan Ali Yücel'in yerine getirilen sağ görüşlü **Reşat Şemsettin Sırer**'in bakanlığı sırasında Yüksek Köy Enstitüsü kapatılır (1947). Köy Enstitülerinin öğretmenleri ve yöneticileri çoğunlukla değiştirilir. Klasik öğretmen okulları sayıca çoğaltılır. Köy Enstitülerinin kurucusu İlköğretim Genel Müdürü İsmail Hakkı Tonguç görevinden alınır. **Köy Enstitülerini kuran ve bu kurumları budayıp tanınmaz hale getiren aynı iktidar, CHP iktidarı olması çok acıdır.**

1950'de iktidara gelen Demokrat Parti, tanınmaz hale gelen Enstitülere o hali ile bile katlanamadı. Milli Eğitim Bakanı **Tevfik İleri, partisi ve yandaşları adına Enstitülere saldırıya geçti.**

Oysa Samsun Bayındırlık Müdürü Tevfik İleri 1944'te Köy Enstitülerini övmekte, Ladik-Akpınar Köy Enstitüsü izlenimlerini 19 Mayıs dergisi, sayı 66'da şöyle dile getirmektedir:

"Evet, tesadüfen görmemiş olanların katiben bildirmelerine ve tasavvur etmelerine imkan olmayacak şekilde yepyeni bir gençliğin **yepyeni bir neslin bu Köy Enstitülerinde yaratılmakta olduğunu zevk alarak, gurur duyarak gördük.** Bugün dileğimiz yurt için de, büyük Türkiye için de çok faydalı olan Köy Enstitüleri davasının muvaffak olması, gerçekleşmesidir. Enstitüden ayrılırken şöyle düşündüm.

Şehirlerin; kasvetli, insanı bedbin edici havasından bunalanlar buraya uğramalıdır. **Burası, hasta dimağ ve ruhlar için bir şifa kaynağı olacaktır."**

Aynı Tevfik İleri Milli Eğitim Bakanı olunca bu kurumları kapatmak için elinden geleni yapmış, kurucularını özellikle İ.Hakkı Tonguç'u insafsızca suçlamış, karma eğitime son vermiştir.

1954'te 6234 sayılı yasa ile Köy Enstitüleri kapatılır; adı "İlköğretim Okulu" olarak değiştirilir ve müfredat programı klasik öğretmen okul programına dönüştürülür.

Köy Enstitüleri yeniden açılabilir mi? Bu sıkça sorulan sorulardan biridir. Aslında önemli olan bu okulların aynı adla yeniden açılması değildir. **Asıl üzerinde durulacak şey, Köy Enstitülerinin temelinde yatan ilkelerin sağlamlıklarını ve geçerliliklerini korumakta oluşlarıdır.** İşe dayalı üretken ve yaşam için eğitim. Özgürlük içinde demokratik özyönetimle eğitim. Milli eğitimimizi, özellikle orta ve yüksek öğretim kurumlarımızı bu ilkelerin ışığında yeniden düzenlememiz gerekmektedir.

ERGENEKON GİBİ...

Erhan ÇATALTAŞ

Değerli Dostlarım,

Üç sayıdır dergimizde Ağın ve Vahşen ile ilgili anılarımı anlatmaya çalıştım. İlk gençlik çağımda ancak birkaç yaz tatili gidebildiğim, sonra çok uzun bir süre göremediğim, memleketime ait yazabileceklerim, anılarım ancak bu kadar, ne var ki sizlere anlatmak istediğim, memleketim dışından da anılarım var. Bu sayıda sizlere bir tanesini sunacağım.

Rahmetli babamın Devlet Demiryollarındaki görevi nedeni ile Kırıkkale'deyiz. Demiryolları binaları ve malzemelerini korumakla görevli bir gece bekçisi var. Mehmet Ağa. Mehmet Ağa Kurtuluş Savaşı'na girmiş, sağ ayak baldırında iki tane kurşun yarası kalıntısı olan yaşlıca biri. Kurtuluş Savaşı gazileri kontenjanından işe girmiş sevimli bir ihtiyardı. Zaman zaman ben yaşta olan arkadaşlarımla birlikte savaş anılarını dinlerdik.

Unutamadığım bir anısını, bir efsaneyi size nakletmeye çalışacağım.

Büyük Taarruz öncesi, birlikler gündüz ormanlık arazide veya dere yataklarında dinlenip geceleri Dumlupınar civarına, seferi görev yerine intikal ediyor. Düşman sesleri duyup ışıkları görmesin diye kati olarak çadırlar aydınlatılmıyor, sigara içilmiyor. Atların ayakları ve arabala-

rın tekerlekleri bezlerle sarılıp ses çıkarmaları önleniyor.

Başlarında Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın olduğu son birlik görev yerine intikal etmek üzere bekliyor. Birkaç gündür bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, her tarafı çamur, bataklık haline getirmiş. Ordunun kımıldamaya bile imkanı yok. O gece Dumlupınar'daki görev yerini almak mecburiyetinde son birlik. Gazi Paşa çaresizlik içinde çadırında yağmurun kesilmesini bekliyor. Derken çadırın kapısında bir hareket oluyor. Paşa baktığında bir kurtla göz göze geliyor. Nöbetçiler işin farkında değil. Uzun süre birbirlerini süzdükten sonra kurt dönüp gidiyor. Paşa da arkasından. Kurt'u vurmak için tüfeğini doğrultan nöbetçiye de engelliyor. Bu arada kurt oturup Gazi Paşa'yı bekliyor. Gazi Paşa ordunun hareket etmesini emrediyor. Kurt aralıklarla oturup Paşa'yı bekliyor. Kuru yerleri bula bula orduyu çamur deryasından selamete çıkartıyor, geldiği gibi kayboluyor. Ertesi gün sabah Büyük Taarruz başlıyor. İlk yaralananlar arasında Mehmet Ağa da var.

Ne dersiniz? Çok güzel bir efsane değil mi? Türkler'in Ergenekon'dan çıkışına ne kadar da benziyor.

Saygılarımla.

BU KADAR DA

M e h m e t

Uyumlu bir toplumduk: Seven, sayan, çalışan,
Yurt krize girince, herkes oldu perişan,
Ama neden halk olur, her yokluğa alışan?
Bilinç egemen olsa, batağa batılmaz ki,
“Vatandaş dertli” dersin, hiç kulak asılmaz ki.

Demokrasi dediler, bürokrasi kurdular,
Milletin tepesinde bindiler, oturdular,
Zıt düşünen kim varsa, canevinden vurdular.
Yalan dolan sözlerle kimse uyutulmaz ki,
Şaşkınlık!... “Höt”, demekle yurttaş korkutulmaz ki.

Vatan... Millet... Sakarya... Sakız oldu, çiğneyin,
Devletin malı deniz, yeyin doymazlar, yeyin,
Üstelik “Biz kazandık, el ne karışır” deyin.
Mide yakar devlet malı, kolay yutulmaz ki,
Bu denli bol keseden atılıp tutulmaz ki.

Kasasını dolduran çekilmedi sahneden,
Zaten bu davranıştır toplumları kahreden,
Bunca doymazlık niçin, bu savurganlık neden?
Emanet olan malın üstüne yatılmaz ki,
Yoksulun sofrasından kısmeti kapılmaz ki.

Ücretliyi, memuru bölük bölük böldüler,
Vurguncuyla, mafyayla sarmaş dolaş oldular,
Hayli cüretliyidiler; aşındılar, soldular.
Emeğin bedeli hiç, bir pula satılmaz ki,
Çalışanla oturan bir safta tutulmaz ki.

Varsın dar gelirli inim inim inlesin,
Ekmek kuyruklarında hasta, sakat beklesin,
Ballık börek sizlerin, eller ne yerse yesin.
Bu aldırmaçlık tutum asla unutulmaz ki,
Yem borusu çalmakla millet uyutulmaz ki.

OLMAZ Kİ!...

O R H A N

Ucuzluğu, dampingi tahtından indirdiler,
Enflasyonu en hızlı nesneye bindirdiler,
Batık ekonomiyi çulsuzca döndürdüler.

Ekonomik kuraldır: Kaynak kurutulmaz ki,
Enflasyonun açtığı yara unutulmaz ki.

Hızır sandıklarımız hınzır çıktı sonradan,
Yağma Hasan Böreği, yeyin yutun durmadan,
Haram, helal demeden; kaynağını sormadan.

Haram mal zehir zakkım, kolayca yutulmaz ki,
Yabanıl yaratıklar kervana katılmaz ki.

Neyimiz bizden üstün, kürkünüz samurdan mı?
Sizin mayanız nurdan, bizimki çamurdan mı?
Yoksa sırtımızdaki sancılı kamburdan mı?

Bu kasılma, bu çalım "Hı!..."desen yutulmaz ki,
Hay tutumunuz batsın, sahte mal tutulmaz ki.

Bütün yolsuzlukları çaktırmadan yaptılar,
Yurttaşın güvenini, umudunu yıktılar,
Balon gibi şiştiler, sonunda fos çıktılar.

Kırık dökük tekneyle sefere çıkılmaz ki,
Yüreği yanmışlara karşı keyf çatılmaz ki.

Gayri size ne gerek başkaca dünya malı,
Yurt sathına diktiniz sarayları, hanları,
Kişi olursa böyle becerikli olmalı.

Tok yer, açlar bakarken, açlıktan kurtulmaz ki,
İç dedilerse birden çeşme kurutulmaz ki.

Rüşvet canlar yakıyor, yurdun dört bucağında,
Alıp çöp bırakmıyor fakirin ocağında,
Tanrım, koru bu yurdu, şu gelişim çağında.

Uygarlık yarışında insanlar utulmaz ki,
Bu ülke krizlerden pek kolay kurtulmaz ki.

Ankara-2002

Kör Sadık gözlükçü olmuştu

Osman Sulhi AKSU

Emniyetin bazı zararsız eski sabıkalıları vardır. Bunlar bazı basit suçlardan dolayı poliste kayıtlanmış, bazıları mahkemeye verilmiş, serbest bırakılmış ya da cezalarını çektikten sonra hapisten çıkmışlardır. Bunlar, emniyet müdürlüğünün ve bazı karakolların müdavimleri olurlar, sık sık uğrar bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorar, müsait durum olursa oturur sohbet eder, bazısı başka bir bahane ile gelir, bize intikal etmemiş durumları ihbar eder, bazısı içer içer kendisini karakola şikayet ettirir. Bazısı örneğin Nişantaşı Ağabeycim Mustafa gibi eroin krizi geleceğini anlayınca, hastaneye göndermemiz için bize gelir, parasını kendisi ödeyerek akıl hastanesine tedavi için gider. 1950'lerde kör lakaplı Sadık da ispirotyu çeker, kafayı bulur kendiliğinden gelir, emniyetin kapısına yatar, kendini emniyete alır. Daha önceleri içip nara attığından dolayı çok şikayet etmişler, sık sık polis gönderilip yakalanırmış, getirilince de hırpalanırmış. O böylece kolayını bulmuş, şimdi başını soğuk suya sokunca ayılıyor ve "Sağolun ağabeyler" diyerek teşekkürle ayrılıyor idi. 1970'lerde İstanbul Polis Okulu'na öğretmen Emniyet Müdürü, olarak atandım. Mısır Çarşısı'na girmek üzere iken, Kör Sadık'ı gördüm. Cami merdivenine oturmuştu. Kılığı kıyafeti düzgündü. Yanına doğru giderken beni tanıdı ve hemen kalktı. Ne iş yapıyorsun dedim. "Gözlükçüyüm" dedi ve yanında duran seyyar camekanını gösterdi. Camekan içinde birçok gözlük vardı. Ağabey senin gözünde de, bir ölçüm yapayım mı dedi ve cebinden beş liralık kağıt para çıkardı. Şimdi şu en küçük yazıyı okuyuncaya kadar gözlük değiştireceğim. Parayı 25 santim uzaktan tuttu, gözlük değiştirmeye başladı. Üçüncü gözlükte yazılar net ve pırl pırl oldu. Fiyatı ne kadar dedim. Bu benim hediyem ağabey bana çok iyiliğin dokundu, hakkını ödeyemem diyerek bedelini almak istemedi. Yanında kravat satan adam dudak işareti ile 45 lira diyordu. Elli lira bırakarak onun sızlanmasına fırsat bırakmadan ayrıldım, halen bu gözlüğü kullanmaktayım.

EMEKLİLERİN ÜÇ AYLIKLARINA DADANAN YANKESİCİ YAKALANDI

Emekli maaşı ile büyüdüğüm ve okuduğum için emeklinin çilesinin yakinen tanıyım. Onun için emekliler ile ilgili herhangi bir müracaat olduğu takdirde hassasiyetle takipçisi oluyordum. Şişliye bağlı Harbiye-Pangaltı-Feriköy, Kurtuluş, Bomonti, Şişli ve Mecidiyeköy de oturan emekliler üç aylıklarını Şişli'deki Ziraat Bankası şubesinden alıyorlardı. Emeklilerin hem sayısı az ve hem de aldıkları para çok az olup hiç kimse onların bu çileli emeklerinin karşılığı olan paraya göz dikmemişti. Ancak, 1947 yılının başında bu paraya da göz diken bir Hacıhüsrevli'nin çıktığı anlaşılıyordu. Bugünkü gibi maaş günleri belli değildi. Bankaya ne zaman maaş parası gelirse emeklilere haber gönderiliyor ve müracaat eden emeklilere paraları ödeniyordu. Ancak, paranın geldiğinden bazı açıkgozlerin haberi oluyor ve bu ihtiyar insanların paralarını çarpıyordu. Banka müdürü Kemal beyle anlaştım, emekli maaşlarının geldiğini bize haber verince, ben de mahalle bekçileri vasıtasıyla emeklileri haberdar ediyor, koruma ve kontrolümüz altında paralarını almalarına yardımcı oluyordum. Buna rağmen, yine de bir iki olay ile karşılaşılıyorduk. Kalıcı bir delili ile bir tertip yapmak istedim. Bir iki polis emeklisi ile anlaşarak, gazete kağıtlarını para gibi sardırıp pantolon arka ceplerine koydurdum. Bu gazete kağıtlarını, grafit karbon tozları ile tozlatıttım. Bu tozlar ele bulaştığı zaman uzun süre çıkmıyordu. Elleri grafit tozlarından siyaha boyanmış olan iki kişi yakalandı. Amma bu arada parası çalınanlar da oldu. Ve kısa sürede paraları çalanlar da yakalandı. İşin ilginç tarafı, ihtiyarlar mahkemeye gitmek istemiyorlardı. O tarihte, 65 yaşında emekli olduğu düşünülünce, bunlara biraz da hak vermek gerekli idi. Bunun üzerine paraları bulunan emeklilere bu yankesicilere ne ceza verelim deyince, sanki sözbirliği yapmışlar gibi yüzlerini siyaha boyayıp dışarı atın demişlerdi.

KİM DELİ

Ahmet SAMUR

"Akıllı olup dünyanın kahrını çekeceğine
Deli ol. dünya senin kahrını çeksın"

Diye yazmış
Minibüse delikanlı.
Aylardır bu söz
Aklıma takılı kaldı...
Oysa,
Ne dünyanın kahrı var
Ne de delinin,
Bunlar hep akıllı
Hep senin eserin.
Çocukluğumun, gençliğimin
Deliliklerini anımsıyorum;
Ve "deli" dediklerimizi...
Bir düşün dönüşü
Deli Osman
Eyvah, donmuştu kardan,
Kına gecesinde
Deli Tufan
Oynuyordu Charleston
Cami duvarında güneşlenen
Hakkı'ya gülüyor
Vahşen'den genç Deli Osman.
Peki hangisinde
Adından başka görüldü delilik?
Kimi deli edip,
Kime deli dediler,
Kime verdiler zahmet?
İşte Hozakpur yolunda
Deli Mehemmet...
Hangisinin duyulmuş
Bir çirkin sözü,
El malına takılmaz
Hepsinin yerdedir gözü.
Kaştığı çorabında taşırdı biri,
Biri aba giyerdi
Yaz günü,
Birin ekmeği koltuğunda,
Birin söner sigarası
Alt dudağında.

Deliler, oldum olası
Hiç kimseye belki
"Deli" demedi.
Şimdi
Yoklayalım kendimizi
Hangimiz akıllıyız,
Hangimiz deli?
Ben neyim peki
Sen nesin şimdi?
Haydi sor,
Akıllılar kim
Deliler kimdi?

SEVGİLİ BABAMIN ANISINA

Ayşen HOCAOĞLU

Şu anda kızı olarak babam için bu yazıyı yazmak bana çok zor geliyor. Çünkü babamı kaybedeli henüz 3 ay oldu ve acısı hâlâ içimde çok taze, onu çok özliyorum.

Ancak, babamın anısına olarak, onun özgeçmişini Ağın dergisine yazmayı bir vazife bildim. Çünkü babam Ağın ve Ağınlı hemşehrilerini çok severdi.

Babam Halit Hocaoglu 1337 (1921) yılında Elazığ'ın Ağın ilçesinde beş kardeşin en küçüğü olarak dünyaya geldi. Babası Ağın'ın yetiştirdiği çok kıymetli ülema ve din adamı olan **Müderriş Hüseyin Hüsnü Efendi**, annesi ise Ümmü Gülsüm hanımdı. Annesini küçük yaşta kaybeden babam, bütün sevgisini babasına vererek çocukluğunu geçirdi. Babasına büyük bir sevgi ve hayranlık besleyen babam; her fırsatta bize dedemden övgü, sevgi ve özlemle bahseder ve gözleri dolardı. Babasının arkasından yazdığı çok güzel bir şiiri vardır. Dedem Müderriş Hüseyin Hüsnü Efendi'den ise, Ağın için yaptırdığı Medrese, Kütüphane ve diğer hayır işleri ile bugün bile Ağın'da isminden saygı ve sevgiyle bahsedilir. Keza rahmetli amcam A.Şeref Hocaoglu da babasının izinden gi-

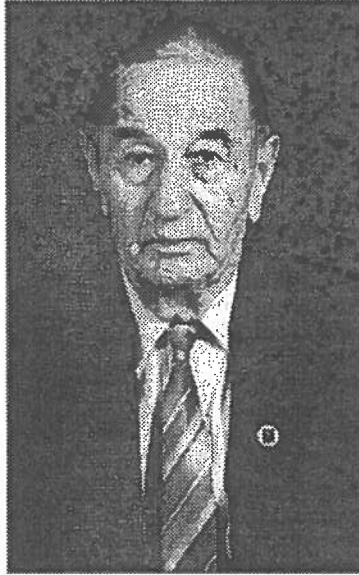
derek onun gibi hayır işleri yaparak Ağın'a bugünkü Beyaz Sarayı hediye etmiştir.

Memleket özlemini her fırsatta dile getiren babamın çok sevdiği Ağın'ın ve babasının fotoğrafı bugün bile hâlâ evinde duvarda asılıdır. Ordudayken askeri bandoda olan babam, çok güzel klarnet çalardı. Bizim çocukluğumuz babamın klarnetiyle çaldığı yanık Elazığ-Ağın türkülerıyla, onları dinleyerek geçti ve dolayısıyla biz

çocukları da Ağın'ı çok sever ve oralı olmakla övünürüz.

Babamın çocukluğu ve ortaokul hayatı Ağın'da geçti. O günleri ve okul arkadaşlarını hâlâ özlemle arardı. Ancak, babasını kaybettikten sonra, öğrenimine devam etmek üzere askeri okulda karar kılarak askerliği kendine meslek edinmek üzere Kara Harp Okulu'na girdi. Babam, mesleği olan askerliği çok sever ve askerlikle hep

gurur duyardı. Her fırsatta da bizlere askeri okulda geçen günlerini özlemle anlatırdı. Keza, arkadaşlarını da hep anlatır, arada, bir orduevlerinde görüşürlerdi. Babam 1941'de Kara Harp Okulu'nu bitirdikten sonra staj görmek ve lisan öğrenmek üzere Harp Okulu'nca İngiltere'ye kursa gönderildi. Oradaki yılları sırasında ingilizcesini ilerleten babamın hakikaten lisanı mü-

kemmeldi.

İngiltere'deki eğitimi bitince Türkiye'ye dönen babam, 1946 yılında Ağın eşrafından Osman Zeki Gençosman'ın kızı annem Meliha Gençosman hanımla evlendi. 1950 yılında çıkan Kore Harbi sırasında savaşa gönüllü subay olarak katılan babam, orada aynı zamanda General Tahsin Yazıcı'nın askeri tercümanlığını üstlenerek, zaman zaman Amerikan Generali Mac Arthur'la arasında bu görevi yaptı. Babamın bu tercümanlığı sırasındaki bazı fotoğrafları o zamanın gazetelerinde yer almış ve hâlâ bugün yabancı ve yerli dergilerde Kore Savaşı anısına arasıra çıkmaktadır.

Savaş sırasında kolundan yaralanarak, Gazi olan babam, Japonya'daki tedavisini müteakip 1951'de yurda döndü. Dönüşünü çoğu gazeteler **"Türkiye'ye dönen ilk Kore Gazisi"** olarak resimlerle bastılar. Bu savaş nedeniyle, Gazi olarak aldığı madalya ve sertifikalarını evlatları olarak biz gururla saklıyoruz.

Kore Savaşı dönüşünde askerlikten Kd. Yüzbaşı olarak malulen ayrılan babam, daha sonra, üstün lisan bilgisi nedeniyle Amerikan Yardım Kurulunda göreve başladı ve 25 yıl çalıştıktan sonra emekli oldu. Bu arada üyesi olduğu Harp Malulleri Gaziler Derneği'nde fahri olarak da çalışarak, Türk Gazilerini temsilen yurt dışında yapılan çeşitli toplantı ve yürüyüşlere katıldı. Dernek çalışmaları sırasında, şiir yazmaya da başladı. Babamın gerek memleket gerekse askerlik üzerine yazdığı güzel şiirleri, Ağın dergisinde ve Gaziler Dergisinde basılmıştır.

1980 yılında, İngiliz Elçiliğinde tercüman olarak tekrar çalışmaya başlayan babam, 1989 yılında buradan da ayrılarak artık gerçekten emekli oldu.

Babam, son emeklilik yıllarında kendini tamamen şiir yazmaya ve dernekçiliğe verdi. Çevresinde güleryüzlü, şakacı, alçak gönüllü ve yardımsever kişiliğiyle tanınan babamın vefatına eminim ki ailesi, arkadaş ve akrabaları kadar Ağınlı hemşehrileri de çok üzülmüştür. Çünkü babam, Ağınlılar arasında da çok sevilen, sayılan kıymetli bir insandı.

O, memleketini, hemşehrilerini, aslını hiç unutmadı, hep özlemle hatırladı ve Ağınlı olmaktan hep gurur duydu. Tıpkı askerlik ve Gazi'liğinden gurur duyduğu gibi!

Ve yine soğuk bir 24 Aralık 2001 günü sevgili babam aramızdan ayrılırken, ertesi günü çok sevdiği askerleri, ailesi, arkadaş, akraba ve hemşehrilerinin kollarında, askeri bir törenle Gazilik mertebesinde Karşıyaka'daki Gaziler Mezarlığı'nda ebedi istirahatgâhına defnedildi.

Ne mutlu bize ki bizler onun çocuklarıyız.

Ne mutlu ona ki, arkasında onu seven insanlar ve güzel anılar bıraktı.

Sevgili babacığım, seni rahmetle anıyor ve çok özlüyoruz. Ruhun şad olsun, yattığın yer nur olsun. Her zaman seni sevenlerin ve bizim kalbimizdesin.

Hepimizin başı sağ olsun!

Seni hiç unutmayacağız.

Ankara-9 Nisan 2002

DİZELER SEÇKİSİ

(Eskiden, edebiyat tarihi üzerinde çalışan araştırmacılar, anlam bakımından birbirine bağlı iki dizeden oluşmuş şiir parçalarını (beyit), divan edebiyatı ozanlarının eserlerinden seçerek küçük seçkiler meydana getirirlerdi. Tıpkı aşağıdaki örneklerde olduğu gibi. Bunlar da yeni ozanlardan yapılan seçkiler.)

Seviyorsam seni, aşk ölümsüzdür gönlümce,
Aşıksam, kadının değil tanrıçasın, ece.

Abmet Muhîp DRANAS

Sevmek, devam eden en güzel huyum,
İnsan bir kere sever hayatında.

Cahit Sıtkı TARANCI

Gece hayalimde, gündüz fikrimde,
Ela gözlü o yar çıkmaz gönülden.

Oktay RİFAT

Sarsam razı olur, hoşnut olur, darılmaz,
Neyleyim ki incektir, dal kırılır, sarılmaz.

Ceyhun Atuf KANSU

Bak, bende yalan yok, vallahi billahi,
Sen o kadar güzelsin ki artık o kadar olur

Cemal SÜREYA

Karadutum, çatal karam, çingenem,
Nar tanem, nur tanem, bir tanem.

Bedri Rahmi EYÜBOĞLU

Dünyada en güzel şey, seni buldum,
Artık hiçbir şey istemem

Asaf Halet ÇELEBİ

Yalnızlığım benim çoğul türkülerim,
Ne kadar yalansız yaşarsak o kadar iyi.

Can YÜCEL

Güzel sevmek günah değil,
Ben kitapta yerin gördüm.

KARACAOĞLAN

Günün en güzel saatleri bunlar,
Yanımda kal.

Özdemir ASAF

YÜRÜYÜŞÜN 24 FAYDASI

Düzenli yürüyüş yapmak insana hem fiziksel hem ruhsal pek çok yarar sağlıyor. İşte yürüyüşün yaşlanmayı geciktirmekten, iyimserliği artırmaya kadar uzanan 24 faydası.

- 1-) Kan akımını artırıp, dolaşımı iyileştirir. Kalp-damar ve beyin damarsal hastalıkları riskini azaltır.
- 2-) Kalp kası dahil, vücut kaslarını kuvvetlendirerek, daha etkin çalışmalarını sağlar.
- 3-) Her bir kasılmada kalbin pompaladığı kan miktarını artırarak, istirahatte kalp sayısını (nabızı) azaltır.
- 4-) Stresli durumlarda, arteriel kan basıncında (tansiyonda) oluşan yükselmeyi azaltır.
- 5-) Kan basıncını düzenler.
- 6-) Kalp kasının yan damarlardan beslenmesini destekler. Böylece kalbin ana damarlarında oluşacak tıkanıkların vereceği zararı azaltır.
- 7-) Şişmanlık riskini azaltır.
- 8-) Sindirimi kolaylaştırır.
- 9-) Beyine oksijen sağlanmasını artırarak, zihinsel keskinlik ve yaratıcı düşünce potansiyelini yükseltir.
- 10-) Lenfatik dolaşıma yardımcı olur.
- 11-) Egzersiz sırasında ve sonrasında metabolizmayı uyarır.
- 12-) Solunum kapasitesini artırır.
- 13-) Büyümeyi ve travma sonrası toparlanmayı olumlu yönde etkiler.
- 14-) Kan yağlarının (trigliserid) düzeyini düşürür.
- 15-) HDL/LDL (iyi huylu-kötü huylu kolesterol) dengesini düzenler.
- 16-) Koordinasyona olumlu etki yapar.
- 17-) Eklem ve kasların esnekliğini artırarak, bel ve boyun ağrılarını hafifletir.
- 18-) Kemiklerin sertleşmesini ve kuvvetlenmesini sağlar.
- 19-) Dayanıklılığı ve direnci artırır.
- 20-) Yorgunluk hissini engeller.
- 21-) Uykusuzluğu azaltır, rahatlamaya yardımcı olur.
- 22-) Vücudun doğal keyif verici hormonları olan endorfinlerin salgılanmasını sağlar.
- 23-) Yaşlanma sürecini geciktirerek, insanın genç görünmesini sağlar.
- 24-) İnsana moral verir, özgüven ve iyimserliği artırır.

NELERE DİKKAT ETMELİ ?

- *Kilo vermek amacıyla vücuda naylon gibi giysiler sarılmamalı.
- *40 yaşın üstündekiler doktora görünmeden yürüyüş programına başlamamalı.
- *Diyabet, hipertansiyon gibi hastalığı olanlar yürüyüş yapacaklarsa doktor kontrolünden geçmeli.
- *Çok ağır yemek yenildikten sonra hızlı tempoda

yürüyüş yapılmamalı.

- *Yürüyüş öncesi ve sonrasında susuz kalmamaya dikkat etmeli.
- *İnce tabanlı ve mokasen ayakkabılarla yürüyüş yapılmamalı.
- *Çok sıcak havalarda ve saatlerde yürüyüşten kaçınılmalı.
- *Sıkıntı hissedildiği zaman yürüyüşe devam etmekte ısrar etmemeli.

(Basın'dan)

DERGİMİZİ YAŞATALIM

Ocak 1967'den beri ve arada kısa bir kesinti yaparak Eylül 1991 tarihinden bugüne dek, Anadolu'nun yeşillikler içinde şirin ilçesi AĞIN'ın adını taşıyan **AĞIN DÜŞÜN ve SANAT DERGİSİ** ve-falı, değer bilir hemşehrilerinin destek ve katkılarıyla Ankara'dan yayımını sürdürüyor. Bu mutlu bir olaydır, küçümsenecek bir olay değildir. Çünkü, Türkiye'mizde geçmişte ve günümüzde böyle küçük bir ilçe dergisinin yayımını sürdürmesi, bunun örnekleri yok denecek kadar azdır.

Biz, bu başarıyı neye borçluyuz? Hemen söyleyim: Siz okuyucuların desteğine, ilgisine ve katkılarına. Yurdun değişik yörelerinde ve Ağın'da bulunan hemşehrilerimiz ve Ağın'ı seven dostlarımız, zaman zaman mektupla, faksla ve telefonlarla bize başvurarak derginin çıkışını dört gözle beklediklerini belirtmektedirler. Bu istek bizleri son derece mutlu kılmakta ve gücümüze güç katmaktadır.

Dergi yönetiminde görev almış bulunan bizler de, dostlarınız ve arkadaşlarınız olarak, her yeni çıkacak olan sayının bir öncekinden daha kaliteli, daha kapsamlı, daha iyi ve Ağın'la, Ağınlı ile ilgili daha çok haber ve yazılarla donatılmış olarak çıkması için aralıksız uğraş vermekteyiz. Başarı ile sonuçlanmış işlerde, genellikle, yardımlaşmanın büyük payı vardır. Onun için, gerek dergide yayımlanmak üzere yazı gönderilmesi, gerek Ağın ve Ağınlı ile ilgili haberlerin yazılması veya telefonla, faksla gönderilmesi konularında siz abonelerin ve okuyucularımızın bizlere yardımcı olmalarını istiyoruz. Bu gibi bilgiler ve yazılar elimize ulaştıkça memnun oluyoruz.

Ancak, burada önemli bir hususu da be-

lirtmeden geçemeyeceğiz: Dergiye abone olan değerli dostlarımızın bir kısmı (55 kişi) üç yıllık, diğer bir kısmı (95 kişi de) iki yıllık abone ödentilerini merkezimize göndermemiş bulunmaktadır. Üç yıllık abone başışı toplamı 1.540.000.000 TL, iki yıllık abone başışı da 2.090.000.000 TL tutmaktadır. 2002 yılı sonu itibariyle abone ödentilerini ödemiş olanların toplam borçları 6.462.000.000 TL'ye ulaşmaktadır ki, bu miktar azımsanmayacak bir alacak tutarını belirtmektedir.

Bu abonelerimizin isimlerini ve ödemeleri gereken başış miktarlarını dergide yayınlayarak istemeyi uygun görmedik. Yalnızca adlarına, dergimizin PTT çek hesabı numarası ve ödemeleri gereken borç miktarları yazılı matbu posta çeklerini belki de 3. , 4. kez tekrar gönderiyoruz. Ve kendilerinden en kısa süre içinde ödemelerini rica ediyoruz.

Yukarıda da değindiğimiz gibi dergiyi yaşatmak, ancak sizlerin ve bizlerin katkı ve desteğimizle gerçekleşecektir. Ayrıca unutmamalı ki: Dergi üç yıl, iki yıl, bir yıl boyu yayımlandıkça aralıksız olarak, borçlu olduklarından söz ettiğimiz abonelerimizin adreslerine gönderilmiş olup, bu süre esnasında, ilgililerin abone olmayı bıraktıklarına ilişkin bir başvuruları da olmamıştır.

Sonuç olarak: Hem yazı ve haber göndermede, hem de abone başışlarını zaman geçirmeden göndermede katkınız dergiye güç katacaktır.

Teşekkür ve saygılarımızla...

ANKARA-AĞIN DERNEĞİ

Selam Veren Çocuk

Ercan ORHAN

Resime
Resmin içindeki geçmişe daldım
Selam veren bir çocuktur o.
Ne ben, ne hiç kimse
Bilinen
Ben, benim selam veren çocukluğumun
Gülücüğünü anımsıyamıyordum.

Selam veren çocuk
Resimde kalmış
O çocuk benim
Düş geçmişimin mutlu gerçeği gibi.

Selam veren
Çocuk olmayı istiyorum şimdi
Gülerek sevmeyi, düşünmeden bilmeyi
İstiyorum.

Doğdu İnsan

Doğdu insan
Doğar doğmaz savaştı
doğayı al aşağı
etmeye uğraştı
Vahşi yaratıkları
esir etti kendine

Bağdaş kurup bir köşede
biçim verdi evrenine.
Savaştı
istila etti
Yaratıp yok etti.

İnsan
kapalı evrenin kilitlediği
Bir gizem kutusu olmaktan kurtulamayacak.

Ankara-1978

DERNEK MERKEZİ TEMİNİNDEKİ KATKILAR

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin Ocak-Şubat 2002 sayısında, Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Merkez binasının alındığı, buna ait bilgiler verildiği bilinmektedir.

Yeni Dernek Merkezinde 11-17 Mart 2002 tarihleri arasında bir hafta hergün olmak üzere gruplar halinde toplantılar tertip edilmiş, Dernek Merkezi ve yapılacak işler hakkında görüş alış verişinde bulunulmuştur.

Dernek Merkez binasının alınması, içerisinde yapılan bakım, tamirat ve tadilatın sonra 8 milyarlık açık olduğu, bunun da herkesin katkılarıyla kapatılabileceği yapılan toplantılarda belirtilmiştir.

Mart 2002' deki Dernek Merkezi toplantısında şu ana kadar 26 hemşehrimiz 6 milyarlık katkıda bulunmuşlardır.

500 milyondan fazla katkıda bulunan sayın hemşehrilerimiz:

İbrahim Taşbaşı 4 milyar, Celal Koloğlu 1 milyar, Faruk Doğan 600 milyon, Ruhi Taşkın 600 milyon, Gülseren Öz 500 milyon, Dr.Kemal Köseoğlu 500 milyon, Güngör Yıldız 500 milyon TL. katkıda

bulunmuşlardır. Diğer hemşehrilerimiz imkanları ölçüsünde katkılarını esirgememişlerdir. Hemşehrilerimiz ve Ağın'ı, Ağınlıları sevenlerin katkılarının devam edeceğinden şüphemiz yoktur.

Katkı boyutuyla birlikte, gönül ve içtenlikle bizimle birlikte olma davranışı da çok önemlidir.

Aşağıda 1997, 2001 ve 2002 senelerinde yapılan toplantılara katılan 105 hemşehrimizin isimleri ve her toplantıdaki katkıları belirtilmiştir.

Öte yandan 1999 Aralık-2000 Temmuz ayı arasındaki 8 aylık zaman diliminde satışa sunduğumuz Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Eşya Piyangosu biletlerinden de 12 milyar 800 milyon TL'lik satış yapılmıştır. Bu biletleri kimlerin aldığı detaylı olarak bilinmemektedir. Biletleri alan herkesin Dernek Merkezi alımında da katkıları olduğu şüphesizdir.

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Dernek Merkezi alımında katkıları olan ve bundan sonra da olabilecek herkese teşekkür ve şükranlarımızı sunuyor. Ayrıca ebediyete intikal edenleri de rahmet ve minnetle anıyoruz.

ANKARA-AĞIN DERNEĞİ

Sıra No	Adı ve Soyadı	20.12.1997	02.02.2001	Mart 2002
		Ankara Tigem Toplantısı	Ankara Vedat Dalokay Salonu	Ankara Ağın Derneği Salonu
1	A. Nihat DÜNDAR		50.000.000	
2	A. Ruhi TAŞKIN	100.000.000	500.000.000	
3	Ahmet CETİN	100.000.000	200.000.000	
4	Ahmet DEVİREN	100.000.000	300.000.000	
5	Ahmet DEMİRKOL	50.000.000	200.000.000	
6	Ahmet KAYA		25.000.000	
7	Adem KARATEPE		50.000.000	50.000.000
8	Asım SEYHUN		100.000.000	
9	Aydın ÖZBEN		100.000.000	
10	Altan İLTER	25.000.000		
11	Ali AKTAS			20.000.000
12	A. Metin TOZUN	25.000.000	25.000.000	50.000.000
13	Behram UÇKUNKAYA		25.000.000	

14	Bahattin ÇELİK		25.000.000	
15	Bican UYANIK		67.000.000	50.000.000
16	Dt.Burak YANDIMATA		50.000.000	
17	Bahri KARATAŞ	20.000.000	50.000.000	
18	Cahit ERBAKAN			
19	Celal KOLOGLU			1.000.000.000
20	Dr. Kemal KÖSEOĞLU		500.000.000	
21	Dr. Vakıf ÖZKUL	25.000.000	100.000.000	
22	Dündar UYANIK	20.000.000		
23	Dr. Ünal GENÇOSMAN	25.000.000		
24	Ertan ÖZVER		32.000.000	
25	Erol KORKMAZ	50.000.000		
26	Fazıl CERİT		50.000.000	
27	Faruk DOĞAN		600.000.000	
28	Fehmi YAZGAN			50.000.000
29	Gülseren ÖZ		500.000.000	
30	Güner ÖZMEN		100.000.000	136.000.000
31	Gürol KORKMAZ		150.000.000	
32	Gültekin YANDIMATA	10.000.000		
33	Gündüz TURAN	20.000.000		
34	Güngör YILDIZ		500.000.000	
35	Hüseyin GÖKALP		50.000.000	50.000.000
36	Harun ÇELİK		50.000.000	
37	H. Turan GÜNGÖR			50.000.000
38	Av. Hüseyin YAVUZ		50.000.000	
39	Hilmi Ziya APAK	50.000.000		
40	Hüseyin YILMAZ	10.000.000		
41	İbrahim TAŞBAŞI			4.000.000.000
42	İhsan ÖZTÜRK	25.000.000	50.000.000	
43	İrfan MURAT		50.000.000	
44	İlhami ÖZTÜRK	25.000.000		
45	İsmail ERCAN	10.000.000		
46	Kamil ATEŞ		52.000.000	50.000.000
47	Kemal GÜLİTER		100.000.000	
48	Kemalettin YILMAZ			30.000.000
49	Lütfi UZUNOĞLU	20.000.000		
50	Mustafa MÜDERRİSGİL		50.000.000	
51	Mustafa AYDIN		50.000.000	50.000.000
52	Mustafa ÇELENK		50.000.000	
53	M. Cavit ALPASLAN		25.000.000	
54	Mehmet BALTACI		50.000.000	50.000.000
55	Mesut DEMİREL		100.000.000	
56	Mevlüt OKSÜZOĞLU	10.000.000	50.000.000	
57	Mehmet ORHAN		50.000.000	
58	M. Ali ÇELİK		20.000.000	
59	Muammer NIKSARLI		20.000.000	70.000.000
60	Mustafa GÜZEL		50.000.000	50.000.000
61	Mete ÖZAN	30.000.000		
62	Mehmet DEVİREN	25.000.000		
63	Mehmet UĞUR	20.000.000		
64	Münir CERİT			50.000.000
65	M. Onder KABASAKAL			50.000.000
66	M. Salim ÖZER	25.000.000		50.000.000
67	Mustafa ONARLIOĞLU			40.000.000
68	Mehmet ERGÖNÜL	20.000.000		
69	Mehmet YILMAZ	100.000.000		
70	Nevzat UYSAL		75.000.000	
71	Nihat İSPIR	20.000.000	50.000.000	
72	Nizamettin KARADAĞ		25.000.000	
73	Necmi ATALAY	100.000.000	100.000.000	
74	Naci YILMAZ			20.000.000
75	Necmi ÖZER			20.000.000
76	Osman ÖZTÜRK		50.000.000	
77	Osman KAYIŞOĞLU		50.000.000	
78	Omer (Hikmet) ÖZTÜRK		50.000.000	
79	O. Ceyhan UYANIK		50.000.000	
80	Omer GENÇOSMANOĞLU	20.000.000		
81	Oktay GENÇOSMANOĞLU	20.000.000		
82	Orhan ÇATALTAŞ	20.000.000		
83	Onur ONAT			50.000.000
84	Ö. Nurettin DOĞAN			50.000.000
85	Prof.Zafer GENÇAYDIN	25.000.000	2 Tablo	
86	Prof.Dr. Nevzat ASYALI	10.000.000		
87	Prof.Dr. Reşat APAK	50.000.000		

88	Ruhi SERTTAŞ			50.000.000
89	Recai ERDOĞAN		20.000.000	
90	Selami TAŞBAŞI	100.000.000	100.000.000	
91	Şemsettin ÖZMEN		50.000.000	
92	Soner BİLGİN	20.000.000		
93	Saadet TURAN	20.000.000		
94	Serafettin ASLAN		25.000.000	
95	Saliha USTUNGÜLER		15.000.000	
96	Şener BİLGİN		50.000.000	
97	Şükriye DUNA	5.000.000		
98	Turgut SÖNMEZ		50.000.000	
99	Taner BERİKMAN	25.000.000		
100	Tanyol GENÇOSMAN	150.000.000		
101	Unver DEMİREZER			50.000.000
102	Vehbi GÜZEL		20.000.000	
103	Yılmaz ONAY	10.000.000		
104	Yılmaz SERTTAŞ			50.000.000
105	Yaşar ÖZEL	30.000.000		

TEŞEKKÜR

Ağın-Tataragası Mahallesinden rahmetli Zeynep-rahmetli Kemaneci Bekir Karagülle'nin kızları, rahmetli Zihni Özhan'ın eşi, sevgili annemiz-herşeyimiz.

Muazzez ÖZAN'ın

1 Şubat 2002 tarihinde ölümü nedeniyle; cenaze törenine katılan, evimize kadar gelerek büyük acımızı paylaşan, mektup-telefon-telgrafla başsağlığı dileklerini ileten tüm akraba, dost ve hemşehrilerimize teşekkürlerimizi sunarız.

Cengiz-Atilla-Mete
ÖZAN

DUYURU

Değerli okurlarımız,

Dergimizin 24.sayfasındaki "Dergimizi Yaşatalım" yazısında geniş bir şekilde açıklandığı üzere

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

yaşamını yalnızca okurlarının katkılarıyla sürdürebilmektedir.

Bu durum göz önünde bulundurularak gecikmiş dergi abonelik borcu bulunan okurlarımızın, ücretlerini "Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği"nin 101843 nolu Posta Çeki hesabına yatırmalarını önemle rica ederiz.

(Not: Dergi abone başışı 2000 yılı için 6 milyon, 2001 yılı için 10 milyon, 2002 yılı için ise 12 milyon TL. dir)

DERNEK YÖNETİMİ

AĞIN'LA İLGİLİ HABERLER

• 29 Nisan 2002 Pazartesi akşamı Elazığ Milletvekili Sayın Mustafa Gül, Sayın Prof. Dr. Zeki Hafızoğulları, Sayın Emekli Hakim Albay Mustafa Güzel, Hazine Müsteşarlığı Bütçe-Plan Daire Başkanı Sayın Ahmet Yıldırım, Karayolları Genel Müdürlüğü Köprüler Daire Başkanı Sayın Mehmet Baltacı, Emekli Albay Sayın Mehmet Baki Özalp, Sayın Altan İlter, Ağın Derneği Yönetim ve Denetim Kurulu üyelerinin iştirakleriyle Dernek Merkezinde bir toplantı yapılmıştır.

Toplantıda Ağın Karamağara Köprüsü durumu konuşulmuş, Sayın Mehmet Baltacı bilgi vermiştir. Köprü imalat projesine başlanıldığı ve peyderpey projeler hazırlandığı, öncelikle hazırlanan ayak projesiyle işe başlanabileceğini izah etmişlerdir.

Sayın Mustafa Gül, köprü yapımı ile yakından ilgilendiğini, her kademe ile temasta bulunduğunu, Ağın ile ilgili diğer projelere de her türlü katkıya hazır olduğunu belirtmişlerdir.

Misafirler ve Dernek ilgililerinin üç saati aşkın toplantısı mevcut durum ve ileriye dönük konuların değerlendirilmesiyle son bulmuştur.

• Temmuz-Ağustos 2001 tarihli sayımızda, Türk turizmine yaptığı katkılar nedeniyle Gazi Üniversitesi tarafından fahri doktora unvanı verildiğini bildirdiğimiz değerli hemşehrimiz, Turizm Bakanlığı Müsteşarlığından emekli ve halen Türk Tanıtma Vakfı (TUTAV) Başkanı olan Sayın Kemal BAYTAŞ'a bu kez, Türk kültür varlıklarının korunması ve tanıtılmasında, ulusal ve uluslararası boyutlarda yapmış olduğu hizmetleri göz önünde tutularak, Kültür-Dumluşınar Üniversitesi tarafından fahri doktora unvanı verilmiştir.

Sayın hemşehrimizi kutlar, başarılarının deva-

mini dileriz.

• Ağın'ın Kuzgeçe Mahallesi'nden rahmetli Osman Sucu'nun kızı değerli hemşehrimiz Jale Ü. Aygül, 12 Nisan 2002 tarihinde Devlet Personel Başkanlığı'na atanmıştır.

Sayın hemşehrimizi kutlar, başarılarının devamını dileriz.

• Malatya-Ağın Derneği, 27 Nisan 2002 tarihinde Malatya'da bir gece düzenlemiştir. (Gece ile ilgili olarak dernek başkanı Sayın Sümer Yalçın'ın verdiği bilgiyi aşağıya alıyoruz.)

Malatya Ağın Derneği Gecesi

Malatya Ağın ve Çevresini Kalkındırma Yardımlaşma, Kültür Derneği'nin düzenlemiş olduğu dayanışma gecesi, 27 Nisan 2002 tarihinde Ağınlılar'ın büyük bir çoğunlukla katılımıyla yapıldı.

1200 kişiye yakın hemşehrimizin katıldığı gece, dernek başkanı Sümer Yalçın'ın açılış konuşmasında, dünyada ve ülkemizde birlik, beraberlik ve hoşgörünün en çok arandığı şu günlerde, Ağın ve Ağınlı'yı örnek göstererek, Ağın ve Ağınlı'nın ne kadar kültürlü, hoşgörülü ve eğitilmiş olduklarını belirtti. Daha sonra, Ağın Belediye Başkanı Orhan Ercan, ekonomik kriz dolayısıyla bir şey yapamadıklarını belirtti. Ağın Kaymakamı Fatih Geyim, Ağın'a yeni gelmesine rağmen, Ağın'ı ve Ağınlı'yı çok sevdiğini ve Ağın için çalışacaklarını belirtti.

Gecemize sonradan katılan Malatya Belediye Başkanı M.Yaşar Çerçi ise, konuşmasında Ağın'ı ve Ağınlı'yı çok takdir ettiğini ve imkanları ölçüsünde Ağın ve Belediyesi'ne yardım ettiklerini belirtti.

Bu konuşmalardan sonra gece, derneğimizin gençlik kolu folklor ekibinin çayda çıra ve folklor gösterisiyle başladı. Daha sonra sahneyi Malatya

Musiki Derneği solistlerinden Serap Taşkıran aldı ve birbirinden güzel sanat müziği ile programı devam ettirdi. Serap Taşkırandan sonra sahneyi yine derneğimizin korosu aldı. Birbirinden güzel türküler ile sevgili Ağınlılar'ı coşturdular.

Program aralarında gençlik kolumuzun hazırlamış olduğu birbirinden esprili skeçler sahnelendi.

Dayanışma gecesinin finali, klarnet-davul eşliğinde bütün hemşehrilerimizin katılımıyla sona erdi.

AĞIN'DAN HABERLER

• Ağın Spor, Keban Spor'u 9-8 yendi:

13 Şubat 2002 tarihinde Keban ilçesindeki halı sahada yapılan maçta Ağın Spor, Keban Spor'u 9-8 yenerek üstünlüğünü kanıtladı. Maç süresince başarılı bir oyun sergileyen Ağın Spor'da ilçemiz Kaymakamı Sayın M.Fatih Geyim de kaptan olarak oynamış, 9 golün 5'ini atarak "Yıldız futbolcu" unvanını almıştır.

Ağın Spor'u ve Sayın Geyim'i kutlar, başarılarının devamını dileriz.

• 23 Nisan Bayramı coşkuyla kutlandı:

23 Nisan 2002 günü Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Ağın'da Kaymakam Sayın M.Fatih Geyim'in makamında tebrikleri kabulü ile başlamış ve öğrencilerin büyük beğeni toplayan gösterileriyle devam etmiştir.

Büyük emek ve uzun çalışmalar sonucu hazırlanan programdan ve gösterilerden ötürü tüm okulları kutlarız.

• Öğrenciler ve halk için düzenlenen konferans:

18 Nisan 2002 günü, ilçe kaymakamı Sayın M.Fatih Geyim ve İlçe Jandarma Komutanlığı tarafından, öğrencilerle ve halkla, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da büyük sorunlar yaratan terörist olaylar ve PKK'nın kimliği, ülkeye verdiği zararlar

anlatılmış, gençliğin Atatürk ilke ve inkılapları doğrultusunda güçlerini birleştirmeleri öğütlenmiştir.

• Değerli hemşehrimiz Mehmet Kazım Özer'in oğlu Faruk Özer ile Aslı Ayhan, 27 Nisan 2002 tarihinde Ankara'da evlenmişlerdir.

Evli çiftleri kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

• Malatya'da oturmakta olan değerli hemşehrilerimizden Ahmet Orhan'nın eşi Fikriye Orhan, tedavi için geldiği Ankara'da, kızı Gülsen'in yanında 12 Nisan 2002 Cuma günü vefat etmiş, naaşı Malatya'ya nakledilerek orada toprağa verilmiştir.

Fikriye Hanıma Tanrı'dan rahmet, eşi Ahmet Orhan ile çocukları Gülsen, Atilla, Gülhan ve Güler'e başsağlığı dileklerini iletiriz.

• Malatya'da oturmakta olan değerli hemşehrilerimizden, Ağın-Aliuşağı Mahallesinden Mustafa Karnak, yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak 17 Nisan 2002 Çarşamba günü evinde vefat etmiş, Malatya'da toprağa verilmiştir.

Mustafa Karnak'a Tanrı'dan rahmet diler, eşi Fikriye ile çocukları Cevat, Fatma ve Nihat'a başsağlığı dileklerini iletiriz.

• Değerli hemşehrimiz Mahir Başar 20 Şubat 2002 tarihinde İzmir'de, değerli eşi Mürüvvet Başar da 9 Mart 2002 tarihinde İstanbul'da vefat etmişlerdir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, yakınlarına ve tüm sevenlerine başsağlığı dileriz.

• Değerli hemşehrimiz rahmetli Şekip, Edip, Gülser, Güler, Güner ve Filiz'in kardeşi, Şengül Fırat'ın değerli eşi, Ayşem ve Tuğçe'nin sevgili babaları Gürer Fırat, 15 Mart 2002 tarihinde İzmir'de yaşamını yitirerek, toprağa verilmiştir.

Ölene Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

Mahalle-Köy	Çocuğun Adı Soyadı	Baba Adı	Doğum Yeri	Doğum Tarihi
Başpınar Mah.	Beyzanur Ayşe YAPICIOĞLU	Hasan	Ağın	07.3.2002
Şenpınar Mah.	Zeynep Eymen USLU	Hasan	Fatih	01.3.2002
Balkayası Köyü	Beyza EZER	Hasan	Konak	13.3.2002
Beyelması Köyü	Onur AKBAY	Cavut	Elazığ	07.3.2002
Akpınar Mah.	Aysegül SOYDAM	Şafak	Balçova	06.3.2002
Tatarağası Mah.	Şevval Aybala SARIOĞLU	Ömer ŞİNAN	Ağrı	03.3.2002
Kuzgece Mah.	Baran GÜNDÜZ	Ahmet	Ağın	31.3.2002
Şenpınar Mah.	Arda ERCAN	Sinan	Bahçelievler	16.3.2002
Kuzgece Mah.	N.Gülşay UYANIK	Yahya GÖKBERK	Muğla	14.1.2002
Akpınar Mah.	Aysegül SOYDAM	Şafak	Balçova	06.3.2002

Dünyaya gelen yavrularımıza sağlıklı uzun ömürler diler, ailelerini kutlarız.

EVLENENLER

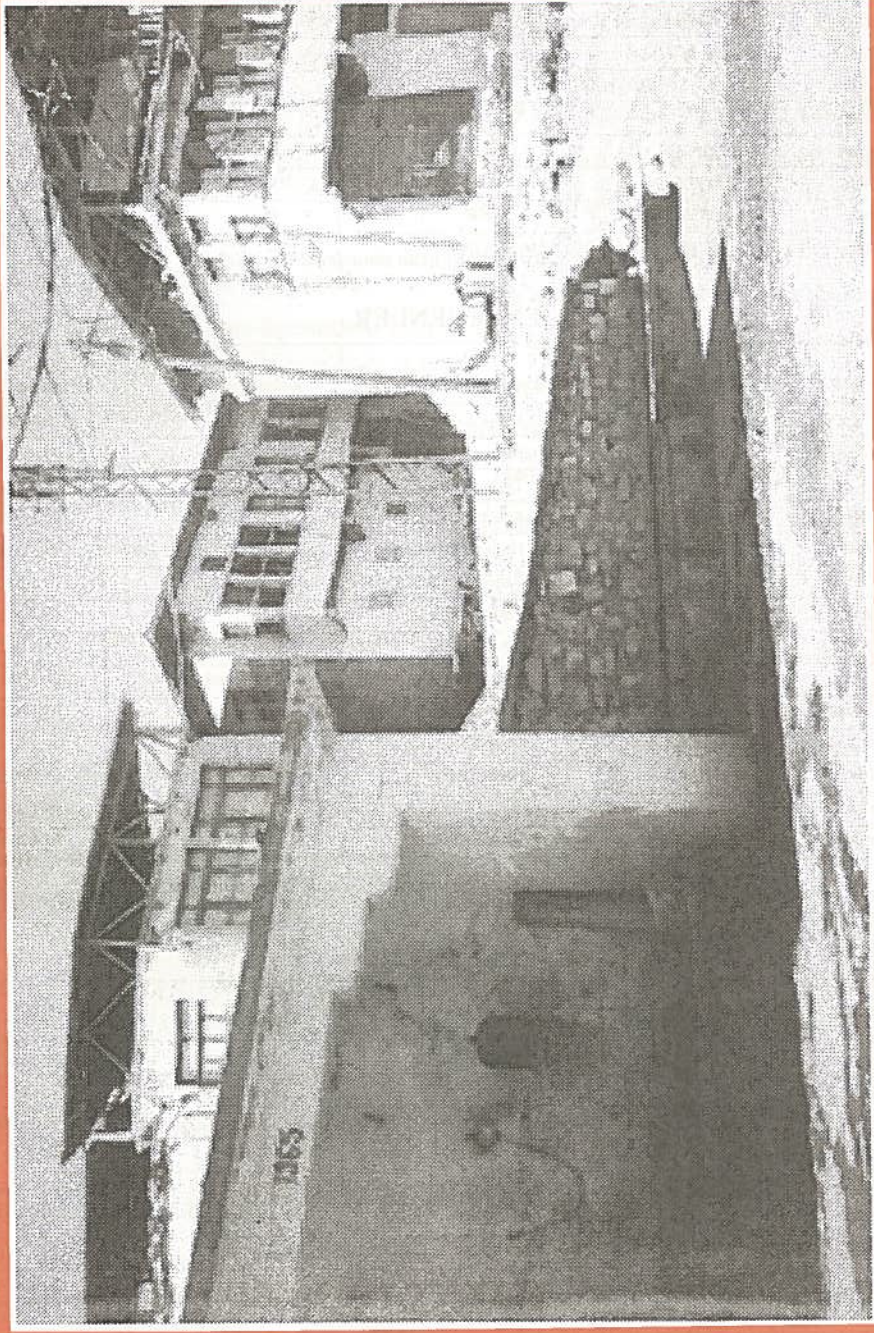
Mahalle-Köy	Adı Soyadı	Evlenenin Adı Soyadı	Evlenilen Yer	Evlenme Tarihi
Hacı Yusuf Mah.	Ekrem Hakkı BAYTAŞ	Nuran KAYA	Hakkari	04.3.2002
Beyelması Köyü	Murat ŞAHİN	Kadriye YILMAZ	Malatya	01.3.2002
A. Yabanlı Köyü	Aysun MURAT	Timur BOZKURT	Soma	14.3.2002
Bahadırlar Köyü	Murat ÖZÇELİK	Sevinç ERTEM	Buca	09.3.2002
Şenpınar Mah.	Mehmet Nuri KARADAĞLI	Nadiri ÇORUMLU	Çankaya	15.3.2002
Samançay Köyü	Hüseyin Nail ÖZERCAN	Fatma Müge ASLANER	Balçova	09.3.2002
Kaşpınar Mah.	Ufuk SELÇUK	Canan ÖZÇELİK	Ağın	01.4.2002
Balkayası Mah.	Hümeysra BİLGİN	Uğur ÇELEBİ	Bahçelievler	25.4.2002
Hacıyusuf Mah.	Fahri TANER	Halime KOÇER	Çemişgezek	24.4.2002
Beyelması Köyü	Canan YÜCELKAN	Hüseyin ŞAHİN	Kadıköy	06.4.2002
Kuzgece Mah.	Erol EKİCİ	Olçay TUNCER	Bakırköy	16.3.2002
Saraycık Köyü	Orhan HALİT	Hanife ÖMER	Konak	03.4.2002
Şenpınar Mah.	Ümmügülşüm ÇEVİK	Osman KARACA	Elazığ	09.4.2002
Yenipayam Köyü	Gülşah DOĞAN	Hasan YALÇIN	Tekkeköy	03.4.2002

Yeni evlenen hemşehrilerimizi ve eşlerini kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

Mahalle-Köy	Adı Soyadı	Doğum Tarihi	Ölüm Yeri	Tarihi
Yedibağ Köyü	Fatma ULUŞAN	07.3.1927	Ağın	7.3.2002
Yedibağ Köyü	Turan SUCU	1932	Kadıköy	7.3.2002
Tatarağası Mah.	Hamit Dündar SOYLU	01.11.1929	Alındağ	20.3.2002
Md.Hüs.Ef.Mah.	Mürüvvet BAŞAR	13.6.1932	İstanbul	9.3.2002
Tatarağası Mah.	Şerafettin ÖZÇELİK	03.3.1932	Elazığ	05.3.2002
Dibekli Köyü	Abbas ŞAHİN	1968	Kayseri	02.4.2002
Akpınar Mah.	Ö.Zülfü FIRAT	1931	Malatya	15.4.2002
Şenpınar Mah.	Osman YILMAZ	1934	Ağın	30.4.2002
Uzungöl Mah.	Mustafa KARNAK	1931	Malatya	17.4.2002
Demircan Köyü	Mustafa ASLAN	1333	Demircan	03.4.2002

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, ailelerine ve yakınlarına başsağlığı dileriz.

Ağın Akpınar (Andiri) Mahallesi'nden Bir Görüntü